

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Domažlicích rozhodl v hlavním líčení konaném dne 17.4. 2015 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jana Faschingbauera a soudců přísedících Jana Nováka a Heleny Konopíkové **t a k t o:**

Obžalované

I. Mgr. Y [redacted] Z [redacted] ,

nar. [redacted] v [redacted] , trvale bytem [redacted]
[redacted] , učitelka ZŠ [redacted]

II. A [redacted] D [redacted] ,

nar. [redacted] v [redacted] , trvale bytem [redacted] ,
učitelka ZŠ [redacted] ,

j s o u v i n n y , ž e

dne 19. 6. 2013 v době kolem 16:40 hodin v areálu přírodního koupaliště - bývalého zatopeného lomu zv. Lomeček u obce Starý Klíčov, okres Domažlice, jako učitelky Základní

školy [REDACTED], vykonávající dozor nad 18ti nezletilými žáky základní školy, kteří se zúčastnili zotavovací akce – výletu do Starého Klíčova, okres Domažlice, při koupání nevykonávaly dostatečný dozor nad dětmi, které nechaly skákat z ukotveného plovacího mola do vody, čímž vystavily tyto děti zvýšenému nebezpečí, v důsledku něhož nezl. P. [REDACTED] B. [REDACTED], nar. [REDACTED] po skoku do vody nevyplaval nad hladinu a zaplavával pod molo, které znemožňovalo jeho vynoření, čehož si nevšimly, a začaly jednat a hledat nezletilého až poté, co na to byly upozorněny dalšími dětmi, když nezl. P. [REDACTED] B. [REDACTED] byl nalezen v blíže nezjištěné době nejdříve však po 4 minutách od skoku do vody v hloubce kolem 1 metru pod molem zástupcem provozovatele areálu a v důsledku nedostatku kyslíku utrpěl těžké poškození mozku, jehož důsledkem bylo vigilní kóma a dne 13. 12. 2013 zemřel na trombotické vmetnutí – embolii větví plicní tepny při poškození mozku z dušení, přičemž ke smrti došlo v příčinné souvislosti s jeho tonutím dne 19. 6. 2013, přičemž obě obžalované tak nedostatečným výkonem dozoru porušily povinnosti upravené v ustanovení § 415 zákona č. 40/1964Sb. v tehdy platném znění, § 6 odst. 4 Vyhlášky Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy č. 263/2007 Sb., kterou se stanoví pracovní řád pro zaměstnance škol a školských zařízení zřízených Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy, krajem, obcí nebo dobrovolným svazkem obcí, v platném znění, čl. 17 Metodického pokynu k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví dětí a žáků ve školách a školských zařízeních zřizovaných Městskou částí Praha 10 vydaného odborem školství Městské části Praha 10 pod č.j. 568/2006-OŠK dne 12. 6. 2006 účinného od 1. 9. 2006,

t e d y

Obž. Mgr. Y. [REDACTED] Z. [REDACTED] -

jinému z nedbalosti způsobila smrt tím, že porušila důležitou povinnost vyplývající z jejího zaměstnání a uloženou jí podle zákona,

Obž. A. [REDACTED] D. [REDACTED] -

jinému z nedbalosti způsobila smrt tím, že porušila důležitou povinnost vyplývající z jejího zaměstnání a uloženou jí podle zákona,

č í m ž s p á c h a l y

Obž. Mgr. Y. [REDACTED] Z. [REDACTED] -

přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku

Obž. A. [REDACTED] D. [REDACTED] -

přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku

a o d s u z u j í s e

Obž. Mgr. Y. [REDACTED] Z. [REDACTED] -

podle § 143 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání t ř i n á c t i (13) měsíců, jehož výkon se jí podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku p o d m í n ě n ě odkládá na zkušební dobu v trvání d v o u (2) let.

Obž. A [REDACTED] D [REDACTED] -

podle § 143 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání č t r n á c t i (14) měsíců, jehož výkon se jí podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku p o d m í n ě n ě odkládá na zkušební dobu v trvání t ř í c e t i (30) měsíců.

O d ů v o d n ě n í

Na základě důkazů provedených v hlavním líčení má soud za prokázané, že obě obžalované dne 19.6.2013 v době kolem 16:40 hodin v areálu přírodního koupaliště - bývalého zatopeného lomu u obce Starý Klíčov jako učitelky základní školy vykonávající dozor nad 18 nezletilými žáky v rámci školního výletu při koupání nevykonávaly dostatečný dozor nad dětmi, které nechaly skákat z ukotveného plovoucího mola do vody, čímž vystavily tyto děti zvýšenému nebezpečí, v důsledku něhož nezletilý P [REDACTED] B [REDACTED], nar. [REDACTED] po skoku do vody nevyplaval nad hladinu a zaplaval pod molo, které znemožňovala jeho vynoření, čehož si nevšimly a začaly hledat nezletilého až po té, co na to byly upozorněny dalšími dětmi, když nezletilý byl nalezen v blíže nezjištěné době nejdříve však po 4 minutách od skoku do vody v hloubce kolem 1 metru pod molem zástupcem provozovatele areálu, když v důsledku tonutí utrpěl těžké poškození mozku a vigilní kóma a dne 13.12.2013 v příčinné souvislosti s tonutím zemřel. Obě obžalované tak nedostatečným výkonem dozoru porušily povinnosti stanovené § 415 zákona č. 40/1964 Sb. tehdy v platném znění, § 6 odst. 4 Vyhlášky Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy č. 263/2007 Sb. a čl. 17 Metodického pokynu vydaného odborem školství Městské části Praha 10 dne 12.6.2006.

V první řadě je třeba uvést, že zdejší soud v této věci již jedenkrát rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 10.1.2014, kterým shledal vinnou obž. D [REDACTED], které podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku uložil trest odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání dvou let a zároveň zprostil obž. Z [REDACTED] obžaloby dle § 226 písm. c) tr. řádu, když nebylo prokázáno, že skutek označený v obžalobě spáchala obžalovaná.

Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 16.12.2014, č. j. 9To 382/2014 - 716, byl k odvolání státní zástupkyně a obž. D [REDACTED] podle § 258 odst. 1 písm. b), c) trestního řádu zrušen výše uvedený rozsudek v celém rozsahu a věc byla vrácena soudu I. stupně. Odvolací soud dospěl k závěru, že dokazování je dosud neúplné, soud I. stupně nehodnotil provedené důkazy v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu a jeho skutková zjištění jsou neúplná. Odvolací soud uvedl, že některé části napadaného rozsudku si odporují, skutková zjištění proto budí pochybnosti a zprošťující výrok je nedostatečně odůvodněn a je tak nepřezkoumatelný.

Podle odvolacího soudu soud I. stupně především pochybil, pokud v rozporu se zásadou bezprostřednosti a ústnosti přečetl veškeré výpovědi nezletilých dětí postupem dle § 102 odst. 2 tr. řádu, neboť nebyla splněna podmínka, že výslech se týkal okolností, jejichž ožiování v paměti by vzhledem k věku mohlo nepříznivě ovlivňovat duševní a mravní vývoj nezletilých dětí. Krajský soud v Plzni jako soud nadřízený proto soudu I. stupně uložil, aby doplnil dokazování o provedení výslechů svědků S [REDACTED], R [REDACTED], K [REDACTED], R [REDACTED],

H[REDACTED] a Č[REDACTED]. Odvolací soud dále uložil doplnit dokazování o výsledch znalce, který podal posudek z oboru sport k objasnění sporných či nejasných otázek a znovu vyslechnout svědka Z[REDACTED] se zaměřením na to, jak vysoko nad hladinou vody byla podlaha mola a co přesně se pod molem nacházelo.

Odvolací soud dále uvedl, že soud I. stupně nemá pravdu, pokud uvádí, že není na místě brát v úvahu § 415 občanského zákoníku tehdy v platném znění a čl. 17 Metodického pokynu k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví dětí a žáků ve školách a školských zařízeních zřizovaných Městskou částí Praha 10. K ustanovení § 415 odvolací soud uvedl, že přes to, že jde o obecně formulované ustanovení, je nutno je na tento případ vztáhnout a okresní soud musí podrobně odůvodnit, zda obě obžalované porušily toto ustanovení a v případě, že ano, zda jde o porušení důležité povinnosti. Stejně tak musí okresní soud posoudit, zda došlo k porušení čl. 17 metodického pokynu.

Podle názoru krajského soudu nemá okresní soud pravdu, pokud dospívá k závěru, že molo a jeho konstrukce není rozhodující pro vznik této tragické události a posouzení celé věci. Naopak dle názoru krajského soudu je konstrukce mola rozhodující, nebezpečí, jak se i projevilo, spočívalo právě v konstrukci mola, hloubce vody a výše hladiny vody pod molem. Okresní soud se má znovu zabývat tím, co obě obžalované o konstrukci mola věděly, jaká byla jejich snaha zjistit potřebné údaje a zda v tomto směru došlo ze strany obžalovaných ke splnění povinnosti náležité opatrnosti. Podle odvolacího soudu z provedených důkazů vyplývá, že obžalovaná Z[REDACTED] věděla, že molo není bezpečné, dětem zakázala z tohoto mola skákat, tento zákaz však nebyl respektován a je otázkou nového hodnocení důkazů, aby okresní soud najisto uvedl, zda i obžalovaná Z[REDACTED] jako vedoucí celého výletu mohla vědět, že její zákaz skákání je respektován či nikoliv.

Podle odvolacího soudu je prozatím zcela nedostatečně řešena otázka včasnosti zásahu a otázka doby, kdy byl poškozený z vody vyloven. Podle odvolacího soudu měla první záchrana směřovat pod molo a nikoliv kolem mola, s tím však souvisí i to, že záchrana je nebezpečná, což je řešeno ve znaleckém posudku z oboru sport. Okresní soud musí zdůvodnit, zda s tím obě obžalované měly počítat, že může k takové situaci dojít a že tam není nikdo, kdo by s případnou záchranou dětí pomohl. Svědek Z[REDACTED] tam byl pouze náhodou a na to se obžalované nemohly spoléhat, s čímž by se měl okresní soud ve svých úvahách znovu vrátit k tomu, zda výběr lokality, konkrétně to, že děti skákaly do vody z plovoucího mola, byl zvolen zodpovědně a zda nedošlo k porušení povinností uvedených v § 415 a čl. 17 metodického pokynu. Okresní soud podle odvolacího soudu také zatím nedostatečně vysvětlil, na základě čeho dospěl k závěru, že chlapec byl nalezen po bližší nezjištěné době nejdéle do 4 minut od skoku do vody, když takový závěr nevyplývá dle odvolacího soudu z provedených důkazů. V neposlední řadě krajský soud uvažuje za nutné zdůraznit pouze k námitce obžalované D[REDACTED], že i když okresní soud dospěje k závěru o spoluvinně správce na nešťastné události, o čemž není pochyb a vyplývá to jak ze svědeckých výpovědí, tak i ze znaleckého posudku z oboru sport, nedošlo tím rozhodně k žádnému přerušení příčinné souvislosti ve vztahu k jednání obou obžalovaných a případné stíhání správce není věcí tohoto řízení. Podle krajského soudu je nutno zdůraznit, že s provozním řádem byly obžalované seznámeny, včetně „koupání na vlastní nebezpečí“ a obžalovaná Z[REDACTED] navíc místo znala z předchozího pobytu, což sama uvedla.

Podle § 264 odst. 1 trestního řádu je soud, jemuž byla věc vrácena k novému projednání a rozhodnutí, vázán právním názorem, který vyslovil ve svém rozhodnutí odvolací soud, a je povinen provést úkony a doplnění, jejichž provedení odvolací soud nařídil. Zdejší

soud proto v rámci nařízených hlavních líčení dne 20.3.2015 a 17.4.2015 doplnil dokazování v intencích shora uvedených pokynů. Po takto doplněném dokazování následně soud dospěl k závěru o vině obou obžalovaných, jak vyplývá z výrokové části tohoto rozsudku.

Při hlavním líčení dne 20.3.2015 byl soudem proveden nejprve **výslech znalce Mgr. Zbyňka Kovářů**, který na základě zadání obhajoby obžalované D. [REDAKCE] zpracoval písemný znalecký posudek z oboru sport, odvětví sportovní zařízení, specializace - bezpečnost a ochrana zdraví na bazénech, koupalištích a aquaparcích. Znalec v rámci svého výsledku uvedl, že podle všech dokumentů ve spise bylo místo jednoznačně koupalištěm a poukázal na oborovou normu TNV 94 0920 upravující hygienické a bezpečnostní standardy pro provozovatele koupaliště. Podle znalce většina provozovatelů koupališť tuto normu zná, řídí se jí, technická norma však nemá sílu zákona. Za největší nesrovnalost znalec označil personální zabezpečení koupaliště, které z jeho pohledu nebylo žádné, respektive bylo bezvýznamné. Znalec uvedl, že bezpečností situace na koupališti musí být nějakým způsobem řízena, ale provozovatel vždy zajišťuje personální zajištění bezpečnosti, když takový stav je běžný, zaběhlý a očekávatelný. Znalec se dále vyjádřil ke značce „na vlastní nebezpečí“, což podle znalce asi pochází z minulosti, v případě koupaliště není žádné koupání na vlastní nebezpečí a provozovatel se musí přiměřeným způsobem o zdraví návštěvníků postarat bez ohledu na to, zda osoba přijde s dozorem či bez. Podle znalce nese primární starost provozovatel, který ví, co má dělat, jak označit hloubku atp. V okamžiku hromadné návštěvy školený personál vstupuje do kontaktu s osobou, zjišťuje podmínky, zda se jedná o plavce či neplavce, a věnuje se osobě či skupině lidí. Podle znalce každý, kdo vstupuje na koupaliště, očekává jistý servis, ať již je to personál či prostředí. Znalec dále shrnul závěry písemného vyhotovení znaleckého posudku (č. l. 532 - 556), v němž pod bodem 2.4 uvedl, že příčiny nehodového děje spatřuje v celkovém způsobu provozování koupaliště (Lomeček). Znalec konstatuje, že koupaliště bylo provozováno bez ohledu na bezpečnost návštěvníků, kteří neměli k dispozici ani návštěvní řád, nebyli informačním systémem upozorněni na možná nebezpečí, rizika spojená s koupáním. Na koupališti nebyla ustanovena služba plavčíků, koupaliště nemělo zpracovaný traumatologický plán. Byli nuceni si sami zavolat záchrannou službu. Koupaliště nebylo vybaveno základními záchrannými pomůckami, ošetrovnou atd. Zástupce provozovatele, který by měl dbát o bezpečnost a zdraví návštěvníků se většinu času nacházel „za barem“. Koupaliště bylo provozováno v rozporu s platnou legislativou. V odpovědích na položené otázky se pak znalec podrobně vyjádřil k bezpečnostním standardům z pohledu bezpečnosti ochrany zdraví, které musí splňovat koupaliště a zda je toto koupaliště splňovalo, dále k povinnostem provozovatele koupaliště.

K dotazu předsedy senátu k odstranění rozporů a nejasností, kdy znalec oproti svému výsledku původně označil technickou normu za součást platné legislativy, znalec uvedl, že není právník, ale předpokládá, že norma je nějaký legislativní dokument, jaké síly závaznosti, vymahatelnosti netuší, bere však technickou normu jako legislativní dokument a z tohoto pohledu ji hodnotil. Znalec doplnil, že ohledně odpovědnosti provozovatele za bezpečnost také vycházel z § 6a zákona č. 258/2000 Sb. a z § 7a zákona č. 115/2001 Sb. Znalec dále doplnil, že kromě zpracovatelů normy - asociace bazénů a saun atd. se při její tvorbě obesílá spousta institucí - vodoprávní úřad, ministerstvo zdravotnictví, které se vyjadřují k jejímu obsahu. Podle znalce pak tato norma nerozlišuje přírodní a umělé koupaliště. Znalec připustil, že některé odlišnosti by určitě mohly nastat, ale jen při respektování bodu 4. a 4.1. - bezpečnosti a zdraví návštěvníků. Znalec uvedl, že na předmětném místě byl v minulosti dvakrát, molo si pamatuje, jeho konstrukci nezkoumal. Není schopen si vzpomenout, zda místo hodnotil jako nebezpečné. Při zpracování posudku měl k dispozici pouze spisový materiál, co se týče konstrukce mola, vycházel pouze z výpovědí, přičemž dospěl k závěru, že

konstrukce umožňovala záchyt toho plavce. Znalec uvedl, že molo má pevný okraj a měkký neformovatelný obsah obrácené vany a plavec se tak dostane do klece a jediné východisko je dostat se zase dolů, což je i pro dobrého plavce velmi těžké. Dle znalce je úplně jedno, zda lahve byly přivázané nebo volné. Znalec dále uvedl, že existují technické normy upravující vodní atrakce, není si vědom, že nějaký konkrétní předpis by upravoval molo jako takové. Dle znalce měl provozovatel možnost si nechat na jakoukoliv atrakci zpracovat posudek. K dotazu, zda součástí odbornosti znalce je posouzení dostatečnosti dozoru a reakcí, znalec uvedl, že předpokládá, že ano, neví, kdo jiný by se měl vyjadřovat k posouzení odborného dohledu na koupališti. Tento nehodnotil z hlediska pedagogiky, ale pouze z hlediska profesionálního dohledu nad koupajícími. Znalec uvedl, že se může stát, že i pedagog neumí plavat, proto musí být přítomen profesionální dozor.

K dotazu státní zástupkyně znalec uvedl, že co se týče povahy koupaliště, vycházel ze spisového materiálu, kde se hovoří o koupališti - Lomeček. Vycházel i z provozního řádu, podle něhož jsou vzorky vody kontrolovány a předávány hygienické stanici. Podle znalce, když někdo vydá provozní řád koupaliště a zaregistruje se jako koupaliště, předpokládá se, že provozuje koupaliště. Při standardním provozu koupaliště se plavčík nekoupe, má své stanoviště a provádí observaci. K dotazu obhájce obž. D. [REDAKCE] znalec uvedl, že provozovatel byl jednoznačně povinen zajistit bezpečnost koupaliště a poukázal na rozpor se způsobem provozování koupaliště. K dotazu obhájce obž. D. [REDAKCE] znalec uvedl, že spolu nesouvisí vztah pedagog a profesionální dozor. Podle znalce je problematické odlišit zodpovědnost provozovatele od pedagoga, přičemž nelze rozlišovat mezi návštěvníky. Provozovatel je odpovědný za všechny a dle znalce proto nese primární odpovědnost. Pedagogický dozor pak hodnotil, zda dozor nad dětmi vykonával či ne. Podle znalce jde v případě pedagoga o laický dozor, pedagog není školen, jak se má chovat v aquaparku. K doplňujícímu předsedy senátu znalec uvedl, že hodnocení momentu dozoru musí být komplexní, a to zda je dozor přítomen přímo u předmětného děje, jestli se situaci věnuje, jestli reaguje správně. Ve způsobu observace znalec nenašel žádný rozpor, žádnou věc, která by mohla ovlivnit průběh děje, z jeho pohledu byl dozor odpovídající a dostačující. K dotazu obhájce znalec znovu zdůraznil, že za nejpodstatnější rozpor považuje personální otázku, z hlediska technického by považoval za nejdůležitější zabezpečení mola proti záchytu a dále malý dýchací přístroj pro příslušný dozor a brýle. Koupaliště pak dle znalce musí být vybaveno loďkou odpovídající příslušnému typu koupaliště. Po předložení provozního řádu k nahlédnutí znalec uvedl, že první pomoc nelze rozdělit, zajišťuje ji provozovatel, z pohledu znalce nelze usuzovat jinak, než že se jedná o koupaliště. K předloženým fotografiím ze spisu dále znalec uvedl, že postrádá základní informační komunikační ceduli pro návštěvníky, kde je vstup, jaká je hloubka, vyznačení hloubky. Provozovatel by měl každý vodní prvek a atrakci, za níž lze molo považovat, řádným způsobem označit a měl by i určit provozní řád takové atrakce, tj. kdo ji může používat, od kolika let, zda plavci či neplavci. Návštěvní řád pak plní funkci komunikace mezi návštěvníky a provozovatelem, jsou v něm uvedeny povinnosti, pravidla, provozní řád určuje povinnosti provozovatele. Standardně má být vydán i traumatologický řád, jak se má provozovatel chovat, jaké má úkoly. Znalec se pak vyjádřil k nízké úrovni provozního řádu předmětného koupaliště. Závěrem znalec uvedl, že se zabýval úvahou, zda byla možnost změnit či zmírnit průběh nehodového děje přičemž se domnívá, že šance na takovou reakci byla nulová, respektive, i kdyby byl přítomen profesionál, průběh by byl stejný.

Na základě pokynu odvolacího soudu dále soud při hlavním líčení provedl výslechy nezletilých dětí P. [REDAKCE], S. [REDAKCE], K. [REDAKCE], K. [REDAKCE], K. [REDAKCE], R. [REDAKCE], K. [REDAKCE], H. [REDAKCE] a

R■■■■ Č■■■■, přičemž výsledky těchto nezletilých dětí provedl soud s ohledem na jejich věk zvláště šetrně, mimo jiné v přítomnosti jejich rodičů.

Svědék P■■ S■■■ uvedl, že jako každý den se šli koupat a skákali do vody, přičemž skákali po jednom, jak jim to paní učitelky nařídili. Kamarád P■■ si asi chtěl zkrátit cestu a zaplavoval pod molo, šli to říct učitelkám, ty jim řekly, že se po něm mají podívat po okolí, čímž strávili 5 minut, pak přiběhl správce, když viděl, co se děje. Nejdříve řekl, že tam nic není a napodruhé jej vytáhl. Pak přiběhly dvě doktorky a dávaly umělé dýchání, ostatní děti vyhnaly k baru.

K dotazům předsedy senátu svědek uvedl, že si nepamatuje na jméno místa, ale jednalo se o zatopený lom. Kam se jede, říkaly učitelky, obž. Z■■■■ to říkala asi půl roku dopředu, říkala, že se jedná o zatopený lom. Ohledně bezpečnosti něco říkala, říkala, že musí poslouchat. V lomu už jim nic neříkala, od obou byli poučeni, že když ony nebudou na mole, tak se nesmí do vody. Správce je nepoučoval. Ví, že tam bylo molo, o molu nic učitelka neříkala. Hned, jak vešli, říkala obž. Z■■■■, že nesmí chodit do vody, když učitelka nebude na molu. Skákat mohli jenom po jednom, to jim řekla obž. Z■■■■, obž. D■■■■ je ani nepoučovala. Ze začátku chodili do vody po třech až čtyřech, ale pak šli do vody všichni, jen skákat mohli po jednom. Pak do vody chodilo více dětí, ale učitelka se dívala, tak mysleli, že tam můžou. Jiný zákaz kromě skákání neměli, jiné omezení nebylo. Plavat mohli po celém lomu, sledovali je, měli rozkaz, že když nebudou ve vodě, musí být na očích. To se dodržovalo, i když ten lom byl tak velký, že ať byli kdekoliv, bylo na ně vidět. Dodržovalo se i skákání po jednom do vody. Určitě se někdo našel, kdo zlobil, dělal „blbosti“. Ten den se žádný problém neřešil. V tu chvíli tam byla obž. D■■■■, střídaly se, jedna plavala a druhá hlídala. Na mole byla celá třída, bylo tam hodně dětí. Pořadí skákání bylo nepravidelné, na mole skákali asi tak půl hodiny. Do vody skákal svědek, P■■, K■■■■ a ještě jeden kluk. Obž. D■■■■ seděla na dřevěném kamenu s holkami a bavily se. Byla tam i v době, kdy P■■ skočil do vody. Obž. Z■■■■ byla ve vodě na druhé straně mola, plavala, žádné děti s sebou neměla. Obž. Z■■■■ je vidět nemohla, molo bylo 40 centimetrů nad vodou, plavala různě ve smyčkách. Vidět je asi mohla, ale v tu chvíli jí asi moc nezajímali. Neviděla to, slyšet mohla, jak někdo skočí do vody. Svědek se díval, jak P■■ skočil do vody, skočil v takové divné pozici a pak viděli skvrnu, jak zajela pod molo a po 5 vteřinách, když se nevynořoval, tak to šli ohlásit. Skočil z místa, dopadl tak metr od mola. Šli pak s L■■■■ R■■■■ za obž. D■■■■, která seděla na kamenu a dívala se na holky. Ve vodě byli v podstatě jen oni, jak tam skákali. Po předložení fotografie mola svědek uvedl, že P■■ skákal po levé straně z mola, obž. D■■■■ se dívala od toho kamenu přes to molo jakoby zpátky na břeh, když skákal P■■, se nedívala. Obž. Z■■■■ plavala na opačné straně těch schůdků. To, že se P■■ nevynořil, řekl L■■■■, že po 5 sekundách to asi nebude vtip, tak to šli říct učitelce. Svědek K■■■■ a L■■■■ viděli tu „čmouhu“, jak zaplavala pod to molo. L■■■■ šel za obž. D■■■■, svědek za obž. Z■■■■, že se P■■ B■■■■ topí. Obž. Z■■■■ byla ve vodě dál, 3 metry od mola, reagovala tak, že nejdříve říkala, že to není možné, pak vylezla, stále říkala, že to není možné a rozehnala je po tom lomu, zda někde není. Pak začali všichni šilet a přiběhl správce. Než jim to řekli, trvalo to 5 až 10 vteřin, v podstatě to řekli okamžitě, tím si je svědek jistý. Než přišel správce, mohlo to trvat asi 5 až 10 minut, nejméně 5 minut. Než ho našel pod tím molem, to bylo tak 3 minuty. Správce nikdo nevolal, protože holky začaly šilet a on přišel sám. Obž. D■■■■ říkala, že to je hloupý vtip, pak již bylo zřejmé, že P■■ nikde není. Obž. D■■■■ do vody, ale hlavu ani nepotopila, to bylo všechno. Pak přiběhl správce. Ze začátku jim nevěřila. Výslovný zákaz, že se molo nesmí podplavávat, nebyl. Molo bylo hodně pod vodou, jen tak se pod něj zaplavat nedalo. Svědek si pamatuje, že měl vodu tak po prsa a u kotníků cítil, že končí molo, bylo asi metr hluboký. Ve škvírách byly

ze shora vidět barely, mezi dřevem byly velké škvíry, barely byly takové bílé obdélníky o velikosti trupu svědka, půl metru dlouhé, kromě špíny tam nic nebylo. Podle svědka bylo slyšet, jak P. bouchá zespoda, ty barely se úplně houpaly, bylo to po tom, co to oznámili. Poté, kdy to řekli, museli jít pryč z mola. K dotazu státní zástupkyně svědek uvedl, že jsou to dva roky, na tu školu nechodí, další školní rok již přešel na jinou školu. S výběrem lokality přišla obž. Z., jim se to zalíbilo, řešila to s rodiči. Rodiče svědkovi k tomu nic neřekli, nevěděli, že to je zatopený lom. Konkrétní program neprobírali. Obž. Z. to svědek řekl z mola, on sám se šel podívat na druhou stranu lomu na nejvzdálenější konec, učitelky jim to nařídily, ať tam jdou. Správce přiběhl sám, poprvé neměl vybavení, když mu to řekli, okamžitě jim uvěřil a šel pro kyslíkovou bombu. Vysvětlovali mu to jako skupina. Poté, kdy zaběhl dozadu a přinesl kyslíkovou bombu, poprvé nic nenašel, pak ho vylovil. Mohlo to trvat 5 minut, než ho vytáhl. P. oživovali na molu. K dotazu obhájce obž. D. svědek uvedl, že pár dospělých lidí tam bylo, z dětí tam však byly jenom oni, cizí děti tam nebyly.

Svědčce K. K. uvedla, že si pamatuje, že byla na molu a že tam L. skákal do vody a ten druhý kamarád se nevynořil. Obž. D. byla otočená zády, tak to šli říct obž. Z., že se nevynořil a že neví, kde je. Tak ho šli všude hledat. Asi po 15 minutách se našel.

K dotazům předsedy senátu svědkyně uvedla, že ve škole mluvili o tom, kam jedou, obž. Z. jim řekla, že na sebe mají dávat pozor, že mají být opatrné, a to je asi vše. O místu jim říkala, že jej vybrala ona, říkala, že se budou koupat v lomečku, že je tam velká hloubka a že na sebe mají dávat pozor. To říkala ve škole i na výletě i na začátku i během výletu. I obž. D. je poučovala, přesně si nevzpomíná, že na sebe mají dávat pozor a mají poslouchat. Nevzpomíná si, zda zástupce areálu jim něco říkal. Říkaly jim, že si mají dávat pozor, až budou skákat z mola. K molu jim nic neříkaly. Bylo jim řečeno, že se mají nahlásit, že jdou do vody a že ve vodě jich může být tak 10, aby je uhlídaly. Nevzpomíná si, jestli měli omezený přístup v koupání, skákat mohl jenom někdo, po pár lidech, nepamatuje si po kolika. Ví, že tam skákali po 5ti lidech „s kámoškama“ najednou. Skákání bylo povolené. Povolila to obž. Z. i D. Svědkyně si nevzpomíná, jestli tam bylo jiné omezení. Chození do vody po skupinkách se dodržovalo, nebyl tam žádný problém, že by někdo něco porušil. Obě dvě učitelky na ně dohlížely, obž. Z. se s nimi koupala ve vodě. Na mole byla obž. D., K., H., I., K., R. a myslí si, že i S. Myslí, že z kluků tam byl ještě P. S. Svědkyně si povídala „s kámoškama“ a všichni tři kluci skákali do vody, skoky probíhaly úplně normálně, skákali najednou, když skočil P., tak se už nevynořil. Obž. D. byla na tom mole a seděla na nějakém kameni a byla otočená zády k nim, holkám, seděla na straně vody a na ně se v tu chvíli vůbec „nekoukala“. Svědkyně si nevzpomíná, kam kluci skákali. Po předložení fotografie svědkyně uvedla, že stála kolem té sochy, kluci skákali dopředu, na opačnou stranu než jsou schůdky, obž. D. seděla zády k levé straně. Skok P. do vody svědkyně neviděla. I. řekl, že nevyplaval a že neví, kde je. Řekli to obž. D. a pak běželi za obž. Z., nevzpomíná si, kdo to řekl. Nejdřív jim nevěřila, prostě jí to ještě jednou museli říct, pak obž. D. skočila do vody a snažila se ho najít, skočila doprostřed, jinak než skákali kluci, potápěla se. Řekla jim, že ho mají najít, všichni se rozeběhli ho hledat. Poté si svědkyně pamatuje, že majitel Lomečku skočil do vody, měl nějakou bombu a pak ho asi po 15 minutách našel. Svědkyně si myslí, že to byl celkový čas od chvíle, kdy to řekl I. Byla to docela dlouhá doba. Obž. Z. zavolala správce, ten skočil do vody, hned ho nenašel, měl s sebou bombu a potápěčské brýle, a to hned od začátku. Skákali jenom chvilku, asi pětkrát, šestkrát, přesně si svědkyně nevzpomíná. Obž. Z. byla na trávě, věděla, že se tam skáče do vody, protože řekla, že tam můžou skákat, že je bude hlídat obž. D. Předtím byla

obž. Z██████ ve vodě, poté, co vyšla z vody, byla na trávě. Oznámili to hned a od té chvíle do příchodu správce to byla krátká doba, celkem to trvalo 15 minut.

K dotazu státní zástupkyně svědkyně uvedla, že bylo povoleno, že se tam budou koupat, hrát hry, jiné výlety ne. Rodiče věděli, kam jedou, předávala jim papír od obž. Z██████, že jedou do Lomečku a pak se svědkyně dívala s matkou na fotky, jak to tam vypadá. Svědkyně si nevzpomíná, zda ohledně hloubky jim něco učitelky říkaly, brala to, že to je normální hloubka, byli i v pozorovatelně. Svědkyně běžela P██████ hledat, jestli není na záchodě, ostatní běželi na druhou stranu, na druhý břeh. Na ten druhý břeh běžně chodili, měli to dovolené. Neví, jak dlouho jí to trvalo, ale když se vrátila, už tam správce byl. K dotazu obhájce obž. Z██████ svědkyně uvedla, že neměli dovolené plavat pod molo, byl tam výslovný zákaz. Neví, kdo jim to řekl, když přišli poprvé, než se začali koupat. Všechno jim to řekly. K dotazu obhájce obž. D██████ svědkyně uvedla, že když tam šli poprvé, tak tam žádná cedule nebyla, pak až se to stalo, byla tam cedule „na vlastní nebezpečí“. Svědkyně neví, zda tam kromě jejich školy někdo byl, myslí si, že ne. Dospěli tam byli předtím, než se to stalo. V předchozích dnech tam jiné děti neviděli. K dotazu obž. D██████ svědkyně uvedla, že si nevzpomíná, že by některá učitelka vytýkala, že někam jdou bez dovolení, možné to je, vždycky se ptali obž. Z██████.

Svědčce K██████ R██████ k věci uvedla, že si pamatuje, že stála na molu vedle dřevěné sochy, která byla uprostřed a dívala se vedle na P██████, jak skáče do vody. Napravo seděla obž. D██████ a dívala se někam doprava. P██████ skočil do vody, ostatní volali, že B██████ skočil do vody a řekli to obž. D██████. Myslela si, že si dělají legraci, pak skočila do vody, ale nemohla ho najít. Svědkyně slyšela, jak pet lahve bouchají pod tím molem, tak se dívali, ale nic nebylo vidět. Poté přiběhla obž. Z██████ a volali záchranku, tu volali z mobilu D██████ R██████, pak přiletěl vrtulník a šli si sednout vedle do restaurace a čekali. Ten pán, co to tam řídil, ještě pomáhal, běžel jakoby s bombou a hledal ho, po nějaké chvíli ho našel. Ale to už si svědkyně nepamatuje.

K dotazům předsedy senátu svědkyně uvedla, že to byla obž. Z██████, která navrhla, že se tam pojede a že tam jela i s loňskými žáky. Říkala, že to je starý lom, kde je hloubka, asi týden před odjezdem. Rodiče věděli, kam jedou, svědkyně jim to řekla. Neřekla jim, že je tam hloubka, jen že se jedou koupat do lomu. Obž. Z██████ je poučovala ještě ve škole i na místě, kdy jim říkala, ať si dávají pozor a do vody chodí po pěti, nedělají „blbosti“, nestrkají se. Ze strany zástupce areálu je nikdo nepoučoval. Obž. Z██████ jim řekla, že mají chodit po pěti, každý bude mít vždycky hlídku a když nebude hlídka, tak nebudou chodit do vody. Podle svědkyně se mohli koupat jen u toho mola a pak napravo byla mělčina. Jinak se mohli koupat jen u toho mola. Vzadu byly kameny, tam moc plavat nemohli. O mělčině jim nic nebylo řečeno. Někdo tam byl, ale jinak spíš byli u toho mola. Skákání bylo povoleno, ale asi jen po jednom, aby nad nimi byl dozor. Měli povoleno skočit normálně. Svědkyně neví, zda měli povoleno se potápět, nepamatuje si, že by se neměli potápět pod molo. Zákazy a pokyny svědkyně dodržovala. Svědkyně také párkrát skočila do vody, R██████ J██████ jako jediný skákal do vody salta, ostatní skákali normálně. Obž. Z██████ se ptal, jestli může skočit salto, ta mu to dovolila „pro tentokrát“. Svědkyně si myslí, že nikdo nezlobil.

Na mole byl L██████, K██████, D██████ S██████, svědkyně si to již moc nepamatuje. Myslí si, že P██████ S██████ tam nebyl. Neví, kdo skákal do vody, normálně se skákal „kufr“ po nohou, P██████ skočil „hřebík“, měl ruce u sebe, nerozběhnul se, skočil hned vedle, nebylo vidět, kam směřuje. Po chvíli to řekli ostatní. Obž. D██████ byla napravo, seděla na molu, „čachtala“ si nohy, dívala se doprava, pak se podívala doleva, ale spíš v tu dobu se dívala

doprava. Obž. Z█████ byla před nějakou dobou ve vodě a pak vyšla ven. Na molu je měla hlídat obž. D█████. Byly tam nějakých 15 - 20 minut, pak byla přestávka a pak si vyměnily hlídání. Svědkyně si nepamatuje, jak dlouho se skákalo, skákalo se po jednom, když měla hlídat obž. Z█████, tak se skákalo po dvou, skočil jeden a hned za ním druhý. Obž. Z█████ viděla, že se skáče do vody. Svědkyně si myslí, že si toho všiml L█████ R█████ a pak „řvali“ ostatní, že P█████ nevyplaval. Nejdříve to řekli obž. D█████ a ostatní volali obž. Z█████, mezitím obž. D█████ jej hledala ve vodě. Obž. Z█████ vyběhla z vody, a že zavoláme rychle záchranku, volalo se z mobilu spolužákyně. Mohlo to trvat 2 až 3 minuty, než to L█████ řekl obž. D█████ a ta skočila do vody, nemohla ho najít. Než přiběhl správce, tak to mohlo trvat asi 5 minut. Celkový čas, než P█████ skočil do vody a byl vyloven, není svědkyně schopna určit. Někdo volal, že už je tam poměrně dlouho. Na vratech nebyla cedule, a když ten den, kdy se to stalo, odcházeli, byla tam nová cedule „koupání na vlastní nebezpečí“. Svědkyně si nepamatuje, že by byl zákaz skákání do vody. K dotazu státní zástupkyně svědkyně uvedla, že se chodili koupat, chodili po návratu z koupání na hřiště, pár lidí bylo na houpačce. Svědkyně si myslí, že když byli dole v pozorovatelně, obž. Z█████ jim říkala, že je tam velká hloubka asi 50 metrů. K dotazu obž. D█████ svědkyně uvedla, že se někdo ptal, jestli můžou jít pro ten vor a obž. D█████ jim vytkla, že se ptal jen jeden a ne celá skupina. K dotazu obž. Z█████ svědkyně uvedla, že na molu byli v jiných dnech i ostatní lidi, ale myslí si, že děti ne. Učitelka jim vždy říkala, že si mají dávat pozor, poučovala je vždycky, nevybavuje si, že by klukům něco vyčítala.

Svědčce K█████ H█████ k věci uvedla, že byli na tom mole, obž. Z█████ je poučovala o tom, že nemají skákat z mola najednou, skákal P█████ a došlo k tomu, že se nevynořil. Šli za obž. D█████ a pak za obž. Z█████, obž. Z█████ vylezla z vody a začala hledat správce a oni hledali P█████. Správce vytáhl P█████ až snad na potřetí, P█████ tam byl tak 10 minut. Když skákali, obž. D█████ se opalovala. Svědkyně si není jistá, zda obž. Z█████ byla s nimi na molu.

K dotazům předsedy senátu svědkyně uvedla, že ve škole to probírali, obž. Z█████ jim říkala, že je to tam krásné, že tam jezdila s minulou třídou, že je to zatopený lom a že se tam budou chodit koupat. Svědkyně si myslí, že jim říkala, že nemají skákat, že voda je hluboká kolem 25 metrů, že není čistá a že není vidět pod sebe. Obž. Z█████ to říkala ve škole, a když tam přišli. Správce byl také pro to, aby neskákali. Svědkyně si myslí, že se jmenuje Z█████ Z█████, který říkal, že tam nemají skákat, ale neříkal, jaká je tam hloubka. Správce asi říkal, že pod molem jsou pet lahve, ale svědkyně si není jistá. Říkal jen, že nemají skákat. Skákání z mola jim nechtěly povolit, ale přesto skákali. Nepovolily jim to. Skákali v době, kdy se na ně nikdo moc nedíval. Obž. Z█████ říkala, ať neskáčou a přesto skákali, byla pak našťvaná a že nás bude hlídat. Učitelky se rozdělily, jedna šla s nimi do vody, druhá byla nahoře. Do vody mohlo jít tak 5 lidí. Museli být jen v areálu. Po skupinkách do vody chodili, nikdy jich nešlo víc. Pár kluků v ten den „dostalo“, protože skákali z mola a nemohli pak do vody. Na mole byl M█████, O█████ H█████, P█████ S█████ a L█████. Z holek tam nikoho neviděla. Z učitelek byla na mole obž. D█████, která je měla hlídat, obž. Z█████ byla na voru s ostatními dětmi ve vodě. Svědkyně skok P█████ viděla. Stála na mole napravo od něj, skočil rovně po nohou, ruce při těle, rozeběhl se od půlky mola asi dva, tři kroky a skočil, dopadl maximálně jeden metr od mola. P█████ skočil ještě s O█████, O█████ vyplaval, tak si toho nevšimli, pak jim to začalo docházet a zavolali učitelky. Došlo to asi L█████ jako prvnímu. Začal se ptát, kde je P█████ a pak ho tam začal hledat a nemohl ho najít, díval se kolem mola. Nejdříve šli pro obž. D█████, která byla od nich dva metry nalevo. Po předložení fotografie mola ze spisu svědkyně uvedla, že obž. D█████ byla na levé straně na konci, schůdky jsou napravo. Opalovala se, občas se na ně podívala, různě otáčela hlavou dokola.

P. skočil na levou stranu mola. Obž. Z. už k nim plula, vylezla po schodech a začala shánět správce. Obž. D. jim nejdříve nevěřila, obž. Z. začala reagovat, tak jim začala věřit. Šla do vody „šmátrala“, obž. Z. šla pro správce. Řekla jim, ať se podívají po okolí a začali ho hledat, běhat tam. Trvalo to kolem půl minuty, než ho začali hledat, za obž. D. zašli tak za tři čtvrtě minuty od skoku, obž. Z. se to dozvěděla asi po minutě od skoku, správce přiběhl tak do dvou minut po skoku. Skočil tam, začal hledat, že je tam tma, musel pro bombu, byl tam kolem 13 minut, to se někde psalo. Svědkyně neví, jak dlouho tam byl. Neměla hodinky, nedívala se, nikdo neřekl, jak dlouho to bylo.

K dotazu státní zástupkyně svědkyně uvedla, že obž. D. ležela na zádech, když se opalovala, občas se na ně podívala, zvedla hlavu a podívala se po okolí, několikrát si sedla. Svědkyně si to myslí, ale není si jistá, nepozorovala jí. K dotazu obž. Z. svědkyně uvedla, že nějaké cizí děti tam byly. Na začátku na tom břehu se chodily koupat, tam byla mělčina. Jednou tam svědkyně byla, to bylo ze začátku. Netuší, zda toto místo měli povolené. V ten den tam cizí děti nebyly, myslí si, že v areálu byly na baru. Obž. Z. jim zopakovala to, co nemají dělat a hlídala děti na tom voru. Nechala to na obž. D.

Svědčce R. Č. uvedla, že jeli na výlet, kde byli 4 dny, bylo hrozné vedro a chodili se koupat do lomu. Ten den P. skočil, viděli to kluci, řekli to obž. D., která to neviděla, protože se dívala na děti, co plavaly ve vodě. Někdo od nich běžel za tím plavčíkem do té recepcie a on si tam přinesl brýle, ale neviděl ho, vzal si bombu a pak ho vytáhl a říkal, že byl zamotaný do těch pet lahví. Poté šli zpět na ubytovnu. Když v ten den odcházeli, tak si hodně lidí vzpomnělo, že na vstupních dveřích byla cedulka „na vlastní nebezpečí“ a že to tam museli dát, až když se to stalo.

K dotazům předsedy senátu svědkyně uvedla, že neví, kdo s tím nápadem přišel, že se pojedou na toto místo. Učitelka říkala, že se pojedou koupat do lomu. Svědkyně si nevzpomíná, že by jim něco říkala ohledně koupání. Rodiče věděli, že jede, z třídních schůzek. Když se přijelo na místo, obě obžalované je poučovaly, že do vody mají chodit po pěti, nemají chodit nikam dál. Když chodili do vody, tak na ně vždy dohlížely. V lomu se mohli koupat pouze u toho mola, když chtěli jít jinak, tak je buď pustily, nebo ne. Do vody by se jinak nedostali, než aby tam skočili. Mohli skočit do vody jenom kvůli tomu plavání, jinak měli zakázané skákat do vody. Svědkyně si myslí, že to někdo porušil. Učitelky je okřikly, že jestli chtějí do vody, tak ať plavou, že by bylo nebezpečné, kdyby tam skákali. Svědkyně neví, která z obžalovaných to řekla a proč. Nevzpomíná si, jestli někdo dostal trest za porušení. Učitelky jim řekly, že nesmí podplavávat molo. Věděli, že je tam hodně velká hloubka. Pod molem viděla pet lahve, nic jiného neviděla. Podle svědkyně plavčík říkal, že tam byl zamotaný v těch pet lahvích, že byly přivázány provázkem. Samotná svědkyně to neviděla, ani nikdo jiný. Neví, zda ten den byli poučováni, když přišli. Svědkyně byla na mole, byla tam K. H., dále hodně lidí, ale neví kdo přesně, P. S., kluci H., L. Svědkyně neví, zda před ní někdo skákal. Sama skok P. neviděla. P. S. jí řekl, že P. skočil do vody, skočil po nohou a už nevyplaval. Obž. D. byla na mole, svědkyně neví, zda tam byla i obž. Z. K předložení fotografie mola ze spisu svědkyně uvedla, že byla uprostřed, P. skákal na levé straně a obžalovaná seděla v levém rohu mola, plavaly tam nějaké děti, takže se dívala na ně. Kde byla obž. Z., neví, P. S. byl u toho P. Obž. D. to řekli hned, jak se to stalo. Dřív než to řekl P. S. svědkyni, řekl to ještě obž. D. Jak to časově probíhalo, svědkyně neví.

K dotazu státní zástupkyně svědkyně uvedla, že měli chodit na výlety, ale protože bylo strašné vedro, chodili se jenom koupat. Na molo vylezli bez těch schůdků.

Na tomto místě považuje soud za nutné zdůraznit, že hodlal respektovat pokyn nadřízeného soudu i co se týče výsledku nezl. I. R., za tímto účelem mu rovněž doručil předvolání k jeho výsledku jako svědka při hlavním líčení prostřednictvím jeho rodičů jako zákonných zástupců. Na toto předvolání reagovala matka nezletilého žádostí o odmítnutí výsledku nezletilého ze dne 23.2.2015 (č. l. 748), v níž uvedla, že žádá, aby její syn již nevypovídal, neboť jí jde především o zdraví jejího syna a přiložila zprávu psycholožky ze dne 26.1.2015 (č. l. 749), která s přihlédnutím k dlouhodobé traumatizaci chlapce vyvolané smrtí spolužáka nedoporučuje jeho další výslech. Z této zprávy vyplývá, že nezletilý absolvoval v únoru 2014 kontrolní vyšetření, podle něhož nemá zpracované trauma z úmrtí spolužáka, událost se mu vrací, trpí pocity viny, že chlapce nezachránil. Zákonní zástupci s jeho výsledkem nesouhlasí a chlapec si nepřeje se k tomuto tématu znovu vracet. V žádosti matka dále poukazovala na špatné zkušenosti s chováním třídní učitelky obžalované Z., která na jejího syna před svědkem křičela a obviňovala ho, že vědomě vypovídal nepravdu při vyšetřování smrti spolužáka. Rodiče podali stížnost na třídní učitelku, která je doložena v příloze. Z tohoto chování učitelky se nezletilý podruhé zhroutil a museli jej přeložit na jinou základní školu. Po změně školy se jeho psychický stav zlepšil. Z přiložené stížnosti na jednání třídní učitelky Mgr. I. Z. ze dne 3.7. 2014 podané matkou pak vyplývá, že matka byla pozvána k třídní učitelce za účelem řešení nepodepsaných poznámek, při vysvětlování byl její syn slovně napaden učitelkou, že je velký lhář a že vědomě vypovídal nepravdu při dvou výsleších na policii v Domažlicích a v Praze. Slovní napadení přerostlo v neovladatelný křik na syna a učitelka jej přímo obvinila, že kvůli jeho lžím půjde „sedět“. Dále mu vyčetla, že se od něho nenechá zničit a dá ho k soudu. Matka proto požádala o prošetření dané záležitosti a jednání učitelky označila za totální selhání pedagogického přístupu k řešení problému. Na tuto stížnost reagovala ředitelka školy dopisem ze dne 10.7.2014 s tím, že celou záležitost prošetřila, přičemž třídní učitelka při jednání pedagogicky pochybila, jednání nezvládla, ředitelka se tak omlouvá za její jednání a připojuje i písemnou omluvu učitelky, v níž obž. Z. uvádí, že jednání s nezletilým dne 26.6.2014 pedagogicky nezvládla a tímto se omlouvá.

Předseda senátu po seznámení se s obsahem žádosti, která je doložena příloženou zprávou psycholožky a dalšími zmíněnými listinami dospěl k závěru, že s ohledem na tyto nové skutečnosti, které nebyly dosud orgánům činným v trestním řízení známy a neměl je tak k dispozici ani odvolací soud při svém rozhodování, je především v zájmu nezletilého dítěte upustit od jeho plánovaného výsledku, což obratem sdělil zákonné zástupkyni nezletilého. Soud má v daném případě za to, že s ohledem tyto nově zjištěné skutečnosti jsou naplněny podmínky ustanovení § 102 odst. 1, 2 tr. řádu, když v případě tohoto nezletilého svědka ve věku ■ let by se jeho další výslech týkal okolností - úmrtí spolužáka, jejichž oživování v paměti by v jeho případě mohlo nepříznivě ovlivnit jeho duševní vývoj, jak vyplývá ze zprávy psycholožky. S přihlédnutím k ustanovení § 102 odst. 2 tr. řádu, podle něhož má být taková osoba vyslechnuta znovu jen v nutných případech, přičemž v řízení před soudem je možno na podkladě rozhodnutí soudu provést důkaz přečtením protokolu o výsledku takové osoby i bez podmínek uvedených v § 211 odst. 1 a 2, a se zohledněním skutečnosti, že tento nezletilý svědek byl jako jediný v této trestní věci již vyslýchán celkem dvakrát, má soud za to, že v případě tohoto konkrétního nezletilého svědka je možno vycházet z výpovědi ze dne 26.6.2013 a 23.1.2014, které soud přečetl v rámci předchozího hlavního líčení v souladu s ustanovením § 102 odst. 2 tr. řádu.

V této souvislosti soud považuje za vhodné doplnit, že v reakci na nově zjištěné skutečnosti přistoupil v rámci hlavního líčení k opětovnému výsledku obžalované Z. se

zaměřením na obsah konstatovaných listin a na případnou existenci vazebního důvodu dle § 67 písm. b) tr. řádu. Přestože obžalovaná v rámci tohoto výsledku interpretovala předmětný incident poněkud v jiném světle, když uvedla, že nikoho neovlivňovala, jen řekla, jestli by nešel vypovídat a řekl, jak to bylo, a řekla, že zase lže a jestli jsou ochotni vypovídat u soudu, jak to bylo, přičemž na nikoho neměla křičet, a že lže jako to bylo u těch výsledků, přičemž rodičům se omluvila kvůli tomu, že tyto situace neměla vůbec spojovat, vyřešil soud tuto věc s ohledem na časový odstup a na vyjádření obžalované, že se toto nebude opakovat, důrazným upozorněním obžalované po ukončení výsledku, že v případě opakovaného jednání, v němž by mohlo být spatřováno ovlivňování svědků v této trestní věci, se tato obžalovaná reálně vystavuje nebezpečí vzetí do vazby z důvodu vazby koluzní podle § 67 písm. b) tr. řádu.

S ohledem na výše uvedené soud vycházel za splnění podmínek § 102 odst. 1 tr. řádu výlučně v případě nezl. svědka **I. R.** z provedeného důkazu - přečtení **protokolů o výsledku dítěte mladšího 18 let** z přípravného řízení. Svědek **I. R.** při svém výsledku ze dne 26.06.2013 mimo jiné uvedl, že když přišli poprvé do lomu, tak je „ten pán, co to tam přímo vlastní“, poučoval o tom, co se tam smí a co ne, že se nemají strkat, podplavávat to molo a tak. Třídní učitelka to také říkala. Do vody chodily tak po pěti, možná někdy i po víc. Svědek uvedl, že paní učitelky jim dovolili se potápět, skákat šipky. Mohli skákat klidně i po pěti naráz, nemuseli skákat po jednom. Když skákali šipky, tak je paní učitelky jedna nebo druhá hlídaly. V tu středu skákali šipky, pak právě s tím **P. B.** zkoušeli, kdo se potopí hrozně hluboko, že skočí a dopadnou úplně rovně. Když skočil **P. B.**, svědek už jen viděl, jak jede hluboko, viděl, jak prostě zatačí pod to molo. Myslel si, že „dobrý“, že vyplave. Jak zaplul za to molo, tak už viděl jen bubliny a **P.** začal hledat. Pak to řekli s **P. S.** paní učitelce **D.**, že se **P.** topí. Ona skočila do vody a zkoušela ho najít, skočil do vody i svědek, prostě se potápěl, jestli ho nenajde. Ostatní děti to šly říct paní učitelce **Z.**, ta to řekla tomu pánovi, co to vlastní. Ten si vzal vybavení, po nějaké chvilce s ním vyplaval. Paní učitelce **Z.** se řeklo, že **B.** se topí a ona si nejdřív myslela, že nějaký pták. Na dotaz svědek uvedl, že paní učitelka **D.** jim věřila, když jí řekli, že se **B.** topí. Ona hledala u mola. Na dotaz svědek uvedl, že než se to stalo, tak do vody skákala celá třída, pak už jen on, **P. S.** a **P. B.** začali skákat ty hřebíky. To měli dovolené, hlídala je paní učitelka **D.**. Svědek uvedl, že si myslí, že si nevšimla, že **P. B.** nevyplaval. To jí museli říct oni s **P. S.**. Nikdo **P. B.** do vody nestrčil, on tam skočil sám. Svědek viděl, že po skoku míří pod to molo. To ještě viděl i **P. S.**. Svědek nedokáže odhadnout, kolik minut byl **P. B.** pod vodou, myslí, že ne déle než 5 minut. Svědek rovněž uvedl, že měl pocit, že možná dospělí měli dělat trochu rychleji. Paní učitelka **Z.** jim hned nevěřila a zareagovala na to až po chvíli, kdy jí to znovu řekli.

Tento svědek byl dále vyslechnut dne 23.01.2014 spolu s ostatními svědky, kdy opětovně popsal opakované skoky jeho, **P. B.** a **P. S.** z mola do vody s tím, že čekali, jestli **P. B.** nevyplave někde dál od mola, ale když se nějakou dobu nic nedělo, tak to řekli paní učitelce **D.**. Ona hned vlezla do vody, po vodě plavala a **P.** hledala, přitom se párkrát potopila pod vodu. Při tom potopení „koukala“ pod molo. Svědek mimo jiné uvedl, že do vody mohly chodit asi tak po čtyřech a z mola mohli skákat asi také po čtyřech.

Na základě pokynu krajského soudu dále soud při hlavním líčení dne 17.4.2015 vyslechl opětovně svědka **Z. Z.**, jehož účast zajistil prostřednictvím předvedení policejními orgány, neboť se svědek k předchozímu hlavnímu líčení bez omluvy nedostavil. Svědek **Z. Z.** se v úvodu své výpovědi obrátil na obžalované s tím, že nerozumí z lidského hlediska, z jakého důvodu je i nadále vedeno řízení. K věci samotné uvedl, že

do areálu chodí desítky škol, desítky různých táborů, měl proto zkušenosti s jejich chováním. Jedna z obžalovaných se pak byla podívat v podvodní pozorovatelně, viděla, jaká je tam hloubka, konkrétně 8 metrů. Svědek uvedl, že po něm nemohou chtít, aby chodil za každým člověkem a upozorňoval, že voda je nebezpečná. K události svědek uvedl, že to byla středa, jedna z obžalovaných si byla dát „panáka“ na baru, druhá ležela na pláži, děti „lítaly“ všude po Lomečku, obžalované nevěděly, kde jsou, ani nevěděly, jestli je ten kluk pod tou vodou.

K dotazům předsedy senátu svědek uvedl, že molo je dřevěný obrácený „dekl“ s půlmetrovým okrajem ze spodu naplněný plastovými vaky, které mají rozměry 2x3 metry a ve zbytku plastovými lahvemi. Molo je celé průsvitné, jsou tam i mezery, zkonstruováno má být jako všechny mola na světě. Podle svědka existují i jiné typy mol, které mají třeba nohy, ale při té hloubce nejde udělat. Molo se nachází nad vodní hladinou zhruba 25 centimetrů, ponořeno je 40 centimetrů, 60 centimetrů má rozměr celý okraj, takže 35 centimetrů je potopených pod hladinou. Plastové vaky a pet lahve nejsou připevněny, drží pod ním samostatně vztlakem, konstrukce mola je dřevěná s výjimkou hřebíků. Po předestření náčrtku na č. 1. 32 spisu svědek uvedl, že takto molo přesně vypadá. Obžalované o konstrukci mola neinformoval, neptaly se jej, jak to molo vypadá, ohledně mola nezjišťovaly žádné skutečnosti. K dotazu, zda obžalované měly představu o konstrukci mola, svědek uvedl, že samozřejmě mohly vědět, jak to molo vypadá, byly tam v pondělí, celé si to prohlédly, byly pod vodou. Podle svědka je u nich voda taková, že je vidět, že to končí a že tam je někde nějaká podlaha. Na první pohled je pak vidět, když se molo projde, jakým způsobem je konstruováno, je vidět i naspodu. Standardní viditelnost je 10 metrů, pouze ten den byla viditelnost špatná, nicméně více jak půl metru bylo vidět určitě. Na pohled je vidět, že pod molem prosvítají pet lahve. S obžalovanými neprobírali, zda je svědek schopen poskytnout první pomoc. Kdyby přišly a zeptaly se, svědek by jim vše vysvětlil, jsou takové učitelky, které přijdou a ptají se, v tomto případě se nic takového nestalo. Svědek uvedl, že to bylo „zvěrstvo“, co viděl. Původně nechtěl obžalovaným přitěžovat a ztěžovat celou situaci, ale to, co tam obžalované předvedly, bylo „zvěrstvo“. Svědek si nedovede představit nechat takto děti „bezprizorně lítat“ po celém Lomečku, jedna si dá „panáka“, druhá leží na pláži a děti „lítají“ všude po celém Lomečku. Takto děti „lítaly bezprizorně“ po celém lomečku v průběhu pobytu, určitě skákaly odevšad, nikdo jim neřekl nic, co mají dělat. Svědek se nemůže vyjádřit, kdo z obžalovaných se snažil situaci korigovat, zpětně si to nedokáže vybavit. Již v pondělí si říkal, jestli je to možné, že učitelky jsou na jedné straně, děti na druhé, už to mu přišlo divné. Ale říkal si, že se do toho nebude „montovat“, protože ony je mají na starosti. K dotazu soudu, zda za situace, kdy na mole se nachází jedna skupinka dětí, které má být dozorována jednou z obžalovaných a druhá z obžalovaných dozoruje jinou skupinku dětí, s nimiž plave v prostoru Lomečku, tak zda je možné, aby druhá z dozorujících nevěděla o tom, že by děti z první skupiny skákaly do vody, svědek uvedl, že obecně je to možné, protože areál je rozsáhlý a pokud se jdou koupat, tak většinou se to řeší tak, že se jdou koupat dopředu na tu mělčinu. V tomto konkrétním případě tam ale nikdo žádný dozor neprováděl. Děti si dělaly, co chtěly, skákaly a „lítaly“ po celém lomečku. Svědek dále uvedl, že tam skákalo spoustu dětí, samozřejmě, že když někdo skáče do vody, je to slyšet, musí o tom vědět i ten, kdo plave na hladině. Areál je uzavřený s dobrou akustikou a je slyšet kohokoliv, kdo se baví na druhé straně. Skákání do vody je proto samozřejmě možné slyšet. Svědek dále uvedl, že od okamžiku oznámení tonutí do okamžiku, kdy chlapce vytáhl, to bylo tak do 4 minut. Problém byl dle svědka v tom, že učitelky nevěděly, jestli pod tou vodou chlapec je nebo není. Kdyby mu řekly, ano, je pod vodou, tak svědek vůbec neváhal a šel okamžitě pro „flašku“ a hned by jej hledal. Prodleva vznikla proto, že učitelky nevěděly, kde ten kluk je. Podle svědka to byl ten problém, který by možná chlapci zachránil život. Svědek uvedl, že obžalované nevěděly, kde ty děti se pohybují, podle svědka to bylo prostě „úplné

psycho“. Když ho hledal pod tím molem, tak říkal, že ten kluk tam není a jedna z obžalovaných mu řekla, že možná je někde tamhle na skalách. Protože to však svědek nechtěl nechat, běžel pro tu „flašku“ a prohledal to ještě jednou a poté ho našel. Tahle prodleva, která tam vznikla, byla zbytečná, třeba dvouminutová. A byla pro to, protože nevěděly, kde ten kluk je. Podle svědka by mu možná zachránil život, kdyby dávaly pozor a kdyby se to dozvěděl tak, jak se to má dozvědět, když někdo má na starosti dítě. Svědek dále uvedl, že časové údaje není schopen blížeji konkretizovat. Svědek dále rozhodně popřel, že by řekl, že když chlapce vytáhl, že byl pod molem zamotaný a označil to za nesmysl. V souladu s předchozí výpovědí svědek dále popsal, že chlapec se pod molem v prostoru vznášel „jako andělíček“. Svědek dále vyloučil, že by slyšel nějaké bouchání do mola ze spodu a vyloučil to jako nesmysl a představivost dětí.

K dotazu státní zástupkyně svědek uvedl, že o tom, že se někdo hledá, se dozvěděl tím způsobem, že příběhly děti. Běžel si hned pro masku, ale bez bomby. Proplaval pod molem, ale neviděl jej, až na podruhé si vzal bombu. Myslí si, že to všechno trvalo 4 až 5 minut, maximálně 5 minut, večer si to ještě zkoušel. Nikdo se svědka neptal, zda je tam nějaká mělčina vhodná pro děti. Obžalované se neptaly na nic.

K dotazu obhájce obž. Z [REDAKCE] svědek uvedl, že bombu si nebral rovnou, protože byl zvyklý na dobrou viditelnost, která ten den byla však mizerná a protože ani tomu nevěřil. Kdyby mu řekly, kluk je pod molem, tak by věděl, ale ony to nevěděly. Obžalované říkaly, on tam možná ani není, ale děti říkaly, ale je, tak si svědek říkal, že to přece nemůže být pravda. Samy obžalované za svědkem chodily a říkaly, on tam určitě není, je někde na skalách. Tak když mu to takto říkaly, nechtěl tomu věřit.

K dotazům obhájce obž. D [REDAKCE] svědek uvedl, že neví, kdy molo vyrobil, je to už asi 10 let, pomáhali mu s tím nějakí kamarádi. Jak má molo vypadat, si vyhodnotil svědek sám na základě zkušeností, neboť kolem vody se pohybuje již 20 let. Myslí si, že pro molo neexistuje žádná konkrétní norma, udělal jej podle obecných pravidel, jak to má vypadat, nechal se inspirovat. Pokud se při předchozím výsledku vyjádřil, že molo nepovažuje za bezpečné, toto uvedl v souvislosti s tím, že 10leté děti nemají z mola co skákat. V této souvislosti jsou všechna mola nebezpečná. Svědek dále uvedl, že může uvažovat o tom, že zavře celý Lomeček a vůbec tam nebude pouštět školy, protože u vody je to nebezpečné. Po umístění cedule „pozor nebezpečí“ neuvažoval. V Lomečku nejsou žádná upozornění nebo cedule, která konkrétní místa jsou nebezpečná. K tomu, že v minulém výsledku uvedl, že celou dobu čekal, že se něco stane a nikomu nic neřekl, svědek uvedl, že se jednalo o předtuchu, které však nekladl takovou důležitost. Svědek uvedl, že samozřejmě udělal chybu v tom, že nešel za obžalovanými a neřekl jim nic, když viděl děti, jak skáčou z mola. Svědek uvedl, že to byla prostě jeho chyba, za níž může být odsouzen, prostě to neudělal. Svědek dále uvedl, že do vody skákala spousta dětí z té třídy, a to ze všech stran. Svědek dále uvedl, že vzorky vody pro zkoumání jeho koupaliště dával do laboratoře ve Kdyni, když v tomto směru má ze zákona uloženou povinnost jako provozovatel areálu Lomeček. Svědek se dále opakovaně vyjádřil ke způsobu poskytování první pomoci, přičemž pod tímto pojmem si představuje první pomoc v rozsahu, kterou zvládne. První pomoc je podle názoru svědka zavolání „záchranky“, svědek sám má pak spoustu zkušeností a jako instruktor potápění má kurz poskytování pomoci. Jako provozovatel koupaliště má lékárničku, první pomoc je schopen poskytnout a dělá to. V době jeho nepřítomnosti osoby na baru zavolají „záchranku“, to je dle svědka poskytnutí první pomoci. Všechny servírky, barmanky jsou poučeny o tom, kde je lékárnička. V případě jeho nepřítomnosti je případná pomoc na nižší úrovni, návštěvníky neobchází a neříká jim, že odjíždí. Záchranu tonoucího podle svědka zajišťuje

v České republice ze zákona Český červený kříž, případně hasiči, přírodní koupaliště se provozuje bez nutnosti záchranné služby. Svědek dále uvedl, že kde byla obž. D██████, když lezl do vody, neví. Chtěl se kouknout, jestli tam ten kluk náhodou není, protože učitelka tvrdila, že tam není. Přišly děti a řekly, že B██████ se asi nevynořil. To hned „čapl“ masku a letěl tam, obž. Z██████ mu říkala, že možná někde lítá po skalách. Když se potopil podruhé, hned jej našel, poprvé ho nenašel. „Klučina“ tam nakonec „visel v prostoru“. Kdyby se drápal ven, měl by špinu za nehty, ale neměl nic. Kdyby se drápal a bojoval o život, tak by tam prostrčil hlavu a dýchal by. Ležel tam tak 1 až 2 metry pod vodou. Bouchání nebylo, kdyby roztrhl „flašku“, tak by dýchal, je tam mezera 30 centimetrů, kdyby bojoval, tak by se zachránil. K dotazu svědek uvedl, že pokud by nebyly pod molem pet lahve, nejednalo by se o molo, ale o plošinu na dně, která by neplavala. Pro podplavání nebyla na mole žádná zábrana, molo je krabice 8x7 metrů, kompaktní těleso přivázané provázkem ke břehu. S dětmi byl v kontaktu, je totiž fotograf a fotil je. Hned první den viděl, jak se rozběhly po Lomečku a když učitelky něco po nich chtěly, tak na ně zařvaly a postupně se seběhly. Svědek uvedl, že neví nic o pozici a dozoru obžalovaných ten den, myslí si, že ten den tam byla také škola, do níž chodí svědkovi děti. K dotazu zmocněnce svědek uvedl, že v areálu mají často kontroly, tak dvakrát až třikrát za sezonu. Žádná kontrola neměla negativní výsledek, kromě jednoho případu, kdy „neměl něco s IČem“. Podle svědka je areál vyhlášené koupaliště s nejčistší vodou.

Pro úplnost nutno připomenout, že tento svědek při předchozím hlavním líčení k věci uvedl, že seděl u stolu, najednou slyší „B██████ se ztratil“. Nejdřív mu to nebylo jasné - v tu chvíli kromě těch dětí, co to věděly, to nikdo nevěděl. Paní učitelka z toho byla nešťastná, posílala lidi po pláži. Poté se svědek potopil, za těch 20 let nebyla taková špatná viditelnost. Pouze s maskou ho nenašel, běžel si pro „flašku“, skočil do vody, nenašel ho, hledal ho na dně pod molem. Poté se vynořil a říkal, že to není možné. Paní učitelka říkala, že tam musí být. Šel tam znovu a našel ho v prostoru zhruba tak metr pod molem, volně, visel tam jako „andělíček“. Svědek to dodnes nepochopil, prostě se vznášel ve vodě. Chytil ho za nohu a vytáhl ven na molo. Tam byla svědkyně M██████, začali s oživováním, střídali se s masáží. Svědkovi přišlo divné, že poškozený na sobě nic neměl, ani sevřený hrtan, žádnou oděrku ani špinu za nehty, byl bez jakýchkoliv známek boje. Pak přijela záchranka, střídali se v dýchání, když jej masíroval svědek, naskočilo mu srdíčko.

K dotazu soudu svědek uvedl, že areál je přírodním koupalištěm s maximální hloubkou. Formálně je provozován Marine Klubem Domažlice, který však funguje symbolicky, víceméně se o to stará svědek, který je ██████████ a odpovědnou osobou. V areálu se vybírá vstupné s tím, že ohledně koupání je to na bráně, že je to koupání na vlastní nebezpečí. Svědek si není vědom, že by provozováním docházelo k nějakému porušení předpisů. Vstupné do areálu je rozděleno, jiné vstupné platí potápěči, jiné ti, kdo se přijdou jen projít či vykoupat. Svědek má vydaný provozní řád s informací „na vlastní nebezpečí“, návštěvní řád je součástí provozního řádu. Podle svědka je molo převrácená dřevěná vana, petlahve jsou tam volně položené. Molo jako takové nepodléhá žádné úpravě, svědek se s tím nikdy nesetkal. V souvislosti s obžalovanými a tím výletem nedošlo k poučení, svědek ví, že tam byli od pondělí. Byli v pozorovatelně, bavili se o způsobu, jak se to zaplatí. Nepoučoval je o nebezpečí v areálu. Svědek dále uvedl, že nechce někomu ublížit, ale „má-li to říct upřímně, už v pondělí věděl, že se něco stane“. Děti tam pobíhaly, učitelky na ně „řvaly“. Děti se musí hlídat, „kort v Lomečku“, školy by měly zakázat, pokud je někde hloubka, kde nevystačí. Tam to nefungovalo. Podle názoru svědka nebyl nad dětmi dozor dostatečný. Děti lítaly všude. Věděl, že patří k oběma obžalovaným, neboť na ně „řvaly“. Ten den tam byla i jiná škola v počtu asi osmi dětí, také s dozorem. Když někdo přijde, tak s dětmi přijde jen zepředu. Za tu dobu se svědkovi nestalo, že by někdo nechal děti skákat z mola. Děti se chodí koupat tak, jako tábory, které mají pravidla - pět dětí na břehu, pět ve vodě, až

se vykoupají tak se vystřídají a jde se z vody ven. Chodí se tam koupat zepředu, kde je mělčina. Mělčina není nijak oddělena. Svědek dále uvedl, že jak věděl, že se něco stane, měl reagovat, nereagoval, měl to udělat. Nechtěl vyvolat konflikt, myslel si, že to zvládnou. Od té doby to dělá a bude to dělat do smrti. Setkal se s tím prvně, nereagoval, nechtěl dělat zle. Byla náhoda, že tam byl, byl tam 10-20 minut po příjezdu z pošty. Byla tam spousta lidí, nesledoval situaci. Ocítl se tam v okamžiku, kdy byl zavolán a přiběhl s tou maskou. Svědek neví, jak dlouho trvalo to pohřešování toho dítěte. Přemýšlel o tom, ti kluci to museli vědět, oni skákali „hřebík“ a ten P■■ se nevynořil. Svědek si to večer vyzkoušel, do 4 minut jej měl venku.

K dotazu státní zástupkyně uvedl, že mělčina je hned na začátku, kolem té se jde, když se tam přijde. To období tam byla osazená dětská skluzavka. Kromě mola se tam dá vstoupit z druhé strany, kam chodí lidé, co chtějí být sami. K dotazu zmocněnce svědek uvedl, že pod molem je hloubka 7 metrů. K dotazu obhájce obžalované D■■■■ svědek uvedl, že webové stránky zná, dělá je jeho kamarád, informace na stránky dává on, myslí, že tam nejsou špatné informace. Po přečtení provozního řádu svědek uvedl, že neodliší provozní a návštěvní řád, zřejmě nemají vyvěšen návštěvní řád. Provozní řád je na vyžádání. Co se týče první pomoci, je odpovědný on ■■■■■. První pomoc poskytuje ten, kdo je za klub přítomen. Během jeho nepřítomnosti by pomoc poskytla jeho paní či servírka. První pomoc v jejich případě znamená, že volají, servírka je na to poučena dost. Jinak mají vyvěšeno, že je to na vlastní nebezpečí. Provozovatel zahájí první pomoc ihned dle potřeby, buď zavolá sanitku nebo ji poskytne dle schopností. Za poskytnutí pomoci považuje svědek drobné ošetření kůže, dát lék, když se udělá nevolno, větší pomoc neposkytují. Není k tomu vybaven a nemá ani povinnost. Plavčíkem je on, dělá to nad rámec svých povinností. Normální viditelnost ve vodě je 5-6 metrů. Ten den byla nejhorší viditelnost za celých 20let. Svědkovi je líto, že se to stalo, ale nešlo to ovlivnit. Myslí si, že se ten den naplnil osud. Potrestaní byli všichni. V areálu nejsou pokyny, co se nesmí. Svědek se v areálu potápí, on vyrobil molo a viděl jej ze spodu. Normy na výrobu měl ze svých dlouholetých zkušeností z potápění, vyrobil to tak, aby nebylo nebezpečné- mezi prkny propouští škvírami světlo. Viděl mola, kde je tma. Nejsou tam žádná lana, nic takového, do čeho by se dalo zamotat, tam není. Molo je ukotveno malou šňůrkou, která se nachází nad hladinou. Není tam nic takového, do čeho by se ten „klučina“ zamotal. Prostě nebojoval. Svědek nepovažuje molo za bezpečné, desetileté děti tam nemají co skákat. Svědek již neví, zda si vzal vstup za děti, nepamatuje si. Vstupné samozřejmě požaduje. Vstupné patří klubu, z něhož se financuje další rozvoj. Klub je sportovní s oprávněním provozování sportoviště. Děti se chodí koupat dopředu. V té době nebyla skluzavka používaná, byla na břehu. K dotazu zmocněnce svědek uvedl, že ve své profesionální činnosti vytáhl pouze poškozeného B■■■■. Když jej vytáhl, vypadal spokojeně, nebojoval, to bylo „celý divný“. Kurzy potápění dělá svědek dlouho. Svědek uvedl, že si to nedovede vysvětlit, zřejmě se lekl, jakoby to vzdal.

Obžalovaná Z■■■■ se k výpovědi svědka vyjádřila tak, že tam byla nejprve sama bez dětí, v ten den se bavila s panem G■■■■ i s panem Z■■■■. Na to svědek uvedl, že si nepamatuje, že by se s obžalovanou bavil. Obžalovaná D■■■■ uvedla, že se domnívá, že srdíčko naskočilo až poté, co lékaři prováděli elektrošoky. V tom spatřuje rozpor mezi tím, co řekl svědek. Svědek na to reagoval tak, že se střídal s lékaři, v momentě, kdy byl na řadě, viděl, že „mu šlo srdíčko“, nevymýšlí si. Obžalovaná Z■■■■ se dále vyjádřila tak, že na molo děti brala proto, aby se mohly držet a bylo na ně vidět. To molo bylo nejbezpečnější.

Na tomto místě je třeba připomenout, že nalézací soud provedl v rámci předchozích hlavních líčení další podrobné dokazování popsané již v odůvodnění prvního rozsudku této trestní věci, zejména pak následující důkazy:

Obžalovaná Mgr. Y **Z** v rámci své výpovědi při prvním hlavním líčení k věci uvedla, že na začátku výletu i před událostí děti poučila, že nemají skákat do vody, podplouvat molo a nemají se potápět. Těsně před tím paní učitelka (obžalovaná D) na mole hlídala svoji skupinu. Obžalovaná Z se jí ptala, zda chce být na mole či plavat s dětmi. Obžalovaná D říkala, že bude hlídat na mole skupinu pěti dětí, obžalovaná Z se šla koupat se svojí skupinou dětí. K a V z vody následně odešli, ona plavala se S a jejím synem a sledovala děti, které šly krmit ryby - T O a H a hlídala „holky“, co byly na dece. Ona hlídala své děti, paní učitelka měla hlídat jen těch pět dětí. Obžalovaná D tam seděla, ona byla ve vodě, „koukala“ se po své skupině, samozřejmě tam byly i jiné děti. Spoléhala na paní učitelku, která hlídala své děti. Pak se vraceli k molu, vše bylo v pořádku, nikdo neskákal, paní učitelka tam byla, děti byly na mole. Ona „koukala“ po svých dětech a obeplavávala molo. Myslí si, že v okamžiku, když byla na rohu, se stal ten osudný skok, hlídala si své děti, vylézala na schůdky, když přiběhly děti od paní učitelky, že „B“ zalít pod molo. Myslela si, že vrabec, oni na ni křičeli P B. Běžela k paní učitelce a ptala se, jestli ho tam má. Paní učitelka ji říkala, že jí děti říkali, že tam je, ale že neví, řekla jí „tak se tam potop“, prosila další dva muže, zda by jim pomohli a běžela pro pana Z, že se jim tohle stalo, ten řekl „ježíšmaria“, vzal si brýle a šel pomoci. On tam skočil, obžalovaná Z se ptala dětí, ty řekly, že tam je. Pan Z říkal, že tam nikoho nevidí, ona říkala „A - je tam, nebo?“ Děti pořád tvrdily, že tam je, tak říkala, ať se ponoří znovu, že tam musí být a šla volat „záchranku“. Než jí to děti řekly, tak tam všichni říkali, že je tak 15 sekund pod vodou, než k nim přišla, tak také uplynul nějaký čas. Pan Z běžel, nejprve se ponořoval 2-3 minuty, pak zase běžel a znovu se ponořoval. Vytáhl ho hned při tom druhém pokusu, pak volala záchranku, nastalo ožívování, byla tam paní doktorka se sestrou a panem Z.

Soud následně postupem podle § 207 odst. 2 tr. řádu přečetl výpověď obžalované z přípravného řízení. V rámci této výpovědi obžalovaná Z mimo jiné uvedla, že paní učitelka (obžalovaná D) si toho asi nevšimla, nějak se dohadovala s dětmi, že to není možné, že to není proveditelné, to trvalo asi 15 vteřin. Podle obžalované děti z mola skákat neměli, tak neví, jak to tam zařídila paní učitelka D. Plán ozdravného pobytu byl schválen ředitelem školy, obě měly písemné pověření - ona jako vedoucí, obžalovaná D jako dozor. Rodiče byli informováni na třídní schůzce o místě pobytu a koupání, bylo jim potvrzeno, že všechny děti umí plavat, což zjistila také hned první den. Lomeček zvolila, protože tam byla již před dvěma lety, líbilo se jim tam, znala prostředí a také to doporučil pan G z ubytovny. Na ozdravném pobytu bylo ze školy celkem 18 dětí, navíc její syn, celkem tedy 19 dětí. Věděla, že jde o bývalý lom, jak to tam vypadá, jaká je tam hloubka, to říkala i rodičům na třídní schůzce. Vstupné platila zpětně, byli se i podívat v podvodní pozorovatelně. Výstražné označení ohledně koupání v areálu neviděla. Pan Z jí dal provozní řád koupaliště, kde je uvedeno, že je koupání na vlastní nebezpečí, tak se ho ptala proč a on jí řekl, že to tam takhle je. Ptala se ho, jaké nebezpečí, jestli jsou tam nějaké větve, vlny, on jí řekl, že nic takového, že je to tak všude, kde to není hlídáno. Ještě se dívala pod molo a hned první den řekla dětem, že v žádném případě nesmějí plavat pod molo, že by je odtud nikdo nedostal. Děti byly poučeny, poučovala je ona, hned první den a potom každý den, když šli na koupaliště. Každý den říkala, že nemají skákat. Do vody pouštěli maximálně deset dětí najednou, na každou z nich maximálně pět dětí. Ostatní museli být na souši nebo na mole. Děti nesměly z mola skákat opakovaně, směli jen skočit do vody za účelem dostat se do vody, a to spíše sednout si na okraj mola a slézt do vody, nikoliv bezúčelně skákat - to jim výslovně zakázala, a to i s ohledem na ostatní návštěvníky lokality. Nikdy jim neřekla, že je zrušen zákaz skákání, že by mohly skákat do hloubky, to byl největší zákaz. Obžalovaná uvedla, že je to nesmysl, skákat do hloubky, pod molem byla hloubka. Dále upřesnila, že

před tím, než se to stalo, děti skákat do vody a potápět se neviděla, když tam skočily, tak jako by „žabáka“, aby se nepotopily, skákat s rukama u těla před tím u nich neviděla. To bylo až to odpoledne, když se to stalo. Dobu od skoku do vody nezletilého B. do vytáhnutí panem Z. odhaduje tak 3-4 minuty. Bylo tam asi i dalších 4-5 cizích dětí, nedaly se od jejich dětí odlišit. Správce si vzal peníze za vstupné, neřekl, že by koupání bylo nevhodné. Ohledně první pomoci jí pan Z. řekl, že určitě, když tam bude, samozřejmě pomůže. Na rizika jí nikdo neupozorňoval a neposílal je jinam.

Po přečtení této výpovědi z přípravného řízení obžalovaná uvedla, že to souhlasí a doplnila, že děvčat leželo na trávě pouze šest, H. byla na mole.

K dotazům předsedy senátu obžalovaná Z. následně uvedla, že když tam přišli, sedli si na molo a věnovala tomu nejméně deset minut, kdy říkala, jak se mají chovat – chodit do vody pět na jednu učitelku, maximálně 10, že se tam nebude skákat, nemají se topit, strkat, že je to na plavání a můžou se držet prkna nebo voru. Děti to věděly, říkala jim i o tom mole, že nesmí toto podplavávat a říkala jim o hloubce, kterou zveličovala. Poučení byli všichni. Řekla jim, že nemají v žádném případě skákat do vody, dělat šipky a salta. Hned druhý den tam viděla takhle někoho skákat ze skupiny paní učitelky, což zarazila. Měli dovoleno, že seskočí jen po nohách a na „žabáka“, aby byla vidět hlava. Opakované skákání za jejího dozoru neviděla. Nejdříve plavala kolem mola asi tak čtyři minuty, pak odplavala, aby viděla ty kluky, to bylo tak dvě minuty, dlouho ve vodě nebyla. Žádný skok do vody neviděla, z její skupiny nikdo neskákal, dívala se na „kluky“, co krmili ryby, měla s sebou další dva „kluky“, zbytek byl na dece, viděla na všechny. Z té druhé skupiny nezaznamenala žádné skoky, věřila paní učitelce a hlídala si své děti, co měla ve vodě. Zvuk skoku do vody neslyšela, byla od toho deset metrů a hlídala si své děti. Obžalovaná D. byla na mole u těch dětí, seděla a hlídala. Z jejího pohledu seděla napravo, obžalovaná Z. měla děti na levé straně. Obžalovaná D. seděla na druhé straně mola opačně, kde byly schůdky, věděla, že je tam dozor. K dotazu, z čeho usuzuje, že si toho obžalovaná D. nevšimla, obžalovaná Z. uvedla, že se jí ptala a ona jí řekla „já nevím, oni to říkají“. Ona z toho vycítila, že asi o tom nevěděla, říkaly to potom v ten den i ty děti. Když vylezla na schůdky, obžalovaná D. stála na mole, musel to být mžik, kdy ji to přišly říct děti, pak už byla ve vodě.

K dotazům státní zástupkyně obžalovaná uvedla, že od provozovatele konkrétní instrukce neměla, jen provozní řád, že je nebezpečné a nevhodné, aby děti skákaly a chodily pod molo, byl její závěr. Když tam viděla skočit toho T., řekla paní učitelce, aby skákali tak, aby byla vidět hlava. Děti poslouchaly, tresty byly jen dva či tři. Děti se směly koupat jen kolem mola, bylo to vymezené do pěti metrů. Ze strany provozovatele nic takového nebylo, nic nezakázal, sami si prostor vymezili.

Obžalovaná A. D. v rámci své výpovědi při prvním hlavním líčení nejprve vyjádřila lítost nad tím, co se stalo, následně se k věci podrobně vyjádřila. Obžalovaná mimo jiné uvedla, že byla na výletě s obžalovanou Z., jela s ní jako dozor – „na úrovni jako by s ní jela nějaká maminka“. Do ničeho nezasahovala, domnívala se, že obžalovaná Z. vše řídí dobře. O věc se zajímala, dívala se i na internet. Obžalovaná Z. řekla, že půjde do vody prvních pět, pět jich tam naskákalo, věděla, že je tam hloubka, nebyl tam do vody přímý vstup. Ona proti skákání nic nenamítala, na fakultě se učily, jak děti učit skákat do vody, navíc v kurzech se děti učí skákat do vody. Obě hlídaly pořád, někdy se stalo, že jedna šla do vody, tak hlídala druhá sama. Asi první půlden jí O. řekl, že jí ukáže šipku s vrutem. Řekla mu, že je šikovný, on jí pak ukázal salto. Nato přišla obžalovaná Z. a řekla, aby neskákali, jen po nohou či „žabáka“. Obžalovaná mu to řekla, že nesmí skákat, jen po nohou. Ptal se jí proč, tak mu řekla, že to řekla paní učitelka třídní a že budeme poslouchat. Skáče se do hluboké vody a protože tam hluboká voda byla, nebyl tam pozvolný

vstup, tak proti tomu nic neměla, nijak to nekomentovala. Prostor a vymezení od obžalované Z████ brala i jako bezpečné a když viděla, že je tam vstupné, tak tam musí být vymezeny bezpečnostní standardy. Výlety se nedělaly, byla vedra. Pokládala za nemožné, že by se děti při skoku dostaly pod molo, když tam byly poprvé, tak i jiní návštěvníci skákali. Rodiče, škola, všichni byli informováni. Věděla, že je tam dobrá návštěvnost, provozovatel uváděl, že tam chodí všechny školy. Po návštěvě pozorovatelný měla vzít děti do vody. Ona je tam však nepustila, že do vody půjdou, až přijde obžalovaná Z████. Věděla, že nic neporouší, a že jsou plavci, ale něco se v ní vzpříčilo. Když přišla obžalovaná Z████ se zbytkem dětí, řekla, že do vody může prvních pět. Poté řekla „vidíš, jací jsou, že jsem řekla pět a skočí jich tam deset“. Obě pečlivě hlídaly, jednou viděla, jak děti běží daleko dozadu na opačnou stranu, že chtějí vytlačit vor, řekla, že je tam nenechá, doběhla je, že musí na břeh. Ač ji přemlouvali, nedovolila jim to. Jindy vynadala děvčatům, že odchází na záchod a neohlásily to. Jako nebezpečnou situaci vyhodnotila ten vor a nebezpečné měla i střelení vody vodní pistolí. Čtvrtý půlden zjistila pozvolnější vstup do vody. Oslovila tam potápěče, který jí řekl, že tam jezdí hodně škol, ale neřekl jim, že mohou tímto vstupem do vody. K výpovědi svědkyně M████ uvedla, že pokud děti svědkyně skákaly do vody a ona pospávala na dece, je přesvědčená, že jako lékařka musela vyhodnotit místo jako bezpečné. Té situaci předcházelo, že se šla ochladit do vody, věděla, že když je ve vodě, musí koukat na všechny ve vodě. Říkala si, že se musí každá hlava vynořit. Viděla, jak děti na střídačku skáčou- skočí, vynoří se, a tak se to opakovalo. Když vylezla, sedla si na molo, obžalovaná Z████ řekla, že jde do vody, že tedy hlídá „tady ty“, řekla „ano jasně“. Dívala se zhruba na všechny a na ty tři skákající. Neskákali si na hlavu, nezlobili, skočili ve vymezeném prostoru a vylezli na molo. Když někdo skočí do bazénu, nenarazí do zdi. Vypadalo to naprosto bezpečně, nepřicházelo v úvahu, že by někdo skočil pod molo. Když seděla na mole, byla od nich dva metry, byli tam i cizí návštěvníci, na mole čekaly na koupání další děti, ty zlobily. Měla strach, že kdyby uklouzly, zlomí si nohu, tak jim šikmo dozadu říkala, aby „neblbly“. Dívala se na ty skákající děti. Pod hladinu nebylo vidět. Viděla hladinu, vlnky, neviděla dovnitř. Voda působila čistá, ale nebyla průhledná, jako v bazénu. Ty tři děti, které se střídaly, tak ti dva se takhle dívali dolů z mola na dítě, jak se vynoří. Oni se nakláněli na kraj mola a sledovali kolmo tu vodu, asi viděli dolů. Najednou k ní ti dva přiběhli a říkají „P████ skočil takhle pod molo a nevyplaval“. Říkali, že skočil šikmo pod molo, ona ho však viděla skočit rovně, říkala si „to přece není možné“ a oni „fakt paní učitelko, skočil takhle pod molo a už nevyplaval“. Věděla, že nevyplaval, kdyby jí to neřekli - byli tam dva, měli být tři - už další sekundu-dvě by věděla, že ta „hlava musí vyskočit“. Jak se „koukali shora“, jak si přečetla ve výpovědi, viděli, jak v hloubce zatočil pod molo, to ona nemohla vidět, viděla jen hladinu vody, tak potřebovala vědět, kde jej hledat. Ona byla přesvědčena, že jej nemůže hledat pod molem, když skákal dopředu. Technicky to není možné. Nicméně viděla, že se mezitím hlava nevynořila, takže v sekundě strhla tričko a skočila do vody. Snažila se skočit blízko, ale nechtěla skočit na hlavu. Myslela, že tam je, jestli se dole za něco nezachytil. Šátrala pod molo, hledala ho co nejvíce v hloubce. Když ho neviděla, vynořila se podruhé, aby to děti řekli učitelce Z████, znovu se ponořila a každé ponoření se posouvala o kousek dál. Obžalovaná Z████ ji řekla, aby se dál nepotápěla a sháněla pomoc. Pak viděla pana Z████ s potápěčskými brýlemi a skočila napříč, než se potápěl P████, za chvíli se vynořil, že není nic vidět, to opakoval, vynořil se ven, běžel pro potápěčský přístroj, strašně se snažil, běžel rychle. Obžalovaná Z████ ukazovala prstem, kde skočil, mapoval prostor z opačné strany, ale moc se snažil. Po několika ponorech přišli dva žáci, že tam chtějí také skočit, ona řekla, že ne, aby se jim něco nestalo. Oni tam skočili, potopili se, držela se mola a dívala se na ty děti, když tam skočily bez jejího povolení. Vynořili se, že není nic vidět. Pak někdo zavelel „všichni z vody ven“, vylezli na molo. Všichni byli potichu a viděli pod nohama, že se ta prkna pod nohama „třepala“. Jedno dítě říká „tam je P████“, já si říkala, že nemůže, vždyť skákal mimo molo. Někdo zavelel „odvedte děti z mola pryč“, odešli jsme a pak, když pan Z████ vyndal P████ z vody ven, tak říkal, že byl tak zamotán provazy, že jej nemohl vymotat, myslím, že to bylo to, jak to

klepalo. Tohle vypověděly i další tři děti. Myslím si, že kdyby to neřekl, tak by nás nenapadlo vědět, že tam jsou petlahve na provázcích. Věděla, že tam platí vstupné, nevěděla, že tam jsou provázky a petlahve. K výpovědi svědkyni M■■■■■, která uvedla, že obě učitelky byly zmatené a nevěděly, co dělat, obžalovaná uvedla, že svědkyně vůbec nevěděla, kdo ke komu patří, myslí si, že obě reagovali adekvátně. Bylo tam hodně návštěvníků, tak se nepozná, zda jsou to školní děti či ne. K výpovědi pana Z■■■■■ obžalovaná D■■■■■ uvedla, že žádné poučení neprovedl. K výpovědím dětí obžalovaná uvedla, že vypověděly strašně moc nesmyslů, že se moc dobře neučí. V jejich výpovědích jsou rozpory. Děti byly vyslýchány půl roku po nehodě, den před tím jim dala poznámky, děti byly naštvané.

K dotazu předsedy senátu obžalovaná uvedla, že do vody před nešťastnou událostí skákali B■■■■■, R■■■■■ a S■■■■■. V tu chvíli, kdy skákali do vody, vykonávala dozor ona. Ona se na ně „koukala“, obžalovaná Z■■■■■ šla do vody, ona se dívala na děti z mola. Tak se domluvili. Na mole seděla na druhé straně, než jsou schůdky, to je ta strana, kde obžalovaná Z■■■■■ vymezila prostor pro děti. Na skákající viděla. Seděla tak metr od rohu, děti skákaly na té samé straně, co seděla, tak 1,5 -2 metry od ní. Skákali na místě, které R■■■■■ označila v náčrtku jako místo proudu, o čemž se dočetla ve spise. Do vody skákali tak 15-20 minut stále dokola. Obžalovaná Z■■■■■ mohla skoky vidět, ale ona si hlídala svoje, brala to tak, že je hlídala obžalovaná D■■■■■. Obžalovaná D■■■■■ se dívala na všechny děti, ač věděla, že je nemohla hlídat. Skok toho P■■■■■ viděla, neviděla, že se nevynořil. Skočil rovně po nohou. Vzhledem k tomu, že skoků bylo plno, neví, zda měl kolena pokrčená či napnutá. Jestli skočil „hřebík“, neví. Myslí, že tam někdo ten „hřebík“ skočil. Nereagovala na to, viděla, že skácou po nohou a dopředu, i tenhle typ skoku považovala za bezpečný. Od okamžiku, kdy P■■■■■ skočil do vody, to jeho nevynoření a její dotaz, kde jej hledat, trvalo tak 10-15 sekund, řekla by, že děti přiběhly hned. Když děti skákaly do vody, skákaly tak do vzdálenosti tři čtvrtě metru.

K dotazu státní zástupkyně obžalovaná D■■■■■ uvedla, že ví, že obžalovaná Z■■■■■ připlavávala a vylézala po schůdkách, obeplavávala to molo. Jako učitelka děti hlídá, nemůže hodnotit bezpečnost mola. Zpětně, když to hodnotí, tak by se zachovala stejně, nevyčítá si nic, co by měla udělat jinak. Obžalovaná Z■■■■■ dětem občas řekla, aby skákaly dále od mola. Děti měly zakázáno podplavávat molo, což nikdo neporušil. Během pobytu nepožívala alkohol, pouze v jednom případě na usmíření s obžalovanou Z■■■■■ zakoupila dva „pañáky“, ten však nevypila. K dotazu zmocněnce obžalovaná uvedla, že výška mola z vody byla tak 20 cm. K dotazu obhajoby obžalovaná uvedla, že když děti skákaly rovně, z toho mola se většinou trochu rozbíhaly, tak 2-3 kroky. Jejich děti skákaly po nohou, ostatní děti skákaly různě.

Soud dále při předchozím hlavním líčení vyslechl svědkyni MUDr. M■■■■■ M■■■■■, která uvedla, že se byla tehdy s dětmi koupat, měla na uších walkmana, pospávala. Pak slyšela, že někdo „zalít“ pod molo. Vybavuje si větu „paní učitelko B■■■■■ asi zalít pod molo“, přišlo jí to zvláštní, žádná panika nenastala. Pak zaslechla, že asi učitelky říkaly „skočte tam pro něj“, stoupla si a vyhnaly se děti z vody. Skočila tam, zjistila, že nic neuvidí a honem poslali pro pana Z■■■■■, neboť věděla, že je potápěč a zavolala sanitku.

K dotazu předsedy senátu svědkyně vypověděla, že před tím, než slyšela tu větu, ležela na dece asi 5 metrů od mola a pospávala. Byly tam děti, je tam vždy plno dětí, nedá se odhadnout, kdo ke komu patří. Když slyšela tu větu, paní řekly, že jsou učitelky, začaly se honem počítat děti. Svědkyně „hupla“ do vody, mezitím běželi pro pana Z■■■■■, který tam skočil a pak si zaběhl pro potápěčskou „flašku“ a dýchací přístroj a opakovaně se vynořoval. Našel jej až s odstupem, časový odstup neví. Chování obžalovaných jí přišlo, jakože byly

šokované. Jedna učitelka říkala, že zaplavala pod molo a že jej tam nenašla, že se tam dívala. Pak už se vyvíjela ta součinnost.

K dotazu státní zástupkyně svědkyně uvedla, že lokalitu zná, je tam místo pozvolného vstupu do vody. Pozvolný vstup je z písku, v té době byl přístupný, myslí, že tam nebyla překážka. Teď už ví, z čeho je to molo. Chodí se tam občas potápět. Toho chlapce hledala ve vodě jedna z učitelek, pak svědek Z[] i svědkyně, ale neměla potápěčské brýle. Jejím dětem je nyní 13 a 14 let. Řekla jim, že nebudou dělat „kraviny“, molo budou obeplouvat z větší vzdálenosti. K dotazu obhajoby svědkyně uvedla, že děti chodily do vody z mola, skákání jim přišlo zábavnější. Neví, kolik tam v té době bylo dětí. Do doby, než znala konstrukci mola, neměla představu o riziku, to by tam děti „netahala“. Svědkyně není členkou Marine klubu, zná se však s lidmi, co se chodí potápět, rovněž se potápí. Lomeček je výhodná lokalita. Výslovná upozornění na nebezpečí na místě nejsou.

Soud dále se souhlasem obžalovaného státního zástupce **podle § 211 odst. 6 tr. řádu** přečetl úřední záznamy o podaném vysvětlení M[] B[] a V[] Č[] - rodičů spolužáků poškozeného. Tyto svědkyně shodně uvedly, že od třídní učitelky obžalované Z[] se dozvěděli na třídní schůzce informace o výletu včetně toho, kde se budou děti koupat a že se jedná o přírodní koupaliště, nějaký lom. Svědkyně B[] uvedla, že určitě jim nebylo řečeno, že je tam koupání na vlastní nebezpečí.

Soud dále provedl postupem **podle § 211 odst. 5 tr. řádu** důkaz čtením písemného **znaleckého posudku z oboru zdravotnictví**, odvětví soudní lékařství MUDr. Pavla Mandyse. Z obsahu tohoto znaleckého posudku vyplývá, že poškozený byl do nemocnice přijat ve stavu po tonutí při koupání. Podle znalce obvykle od 3-5 minut od úplného uzavření zevních dýchacích cest již může dojít k nezvratnému poškození centrální nervové soustavy. Poškozený v důsledku nedostatku kyslíku utrpěl těžké poškození mozku, jehož následkem bylo vigilní koma, přičemž dne 13.12.2013 poškozený zemřel na trombotické vmetnutí – embolii větví plicní tepny při poškození mozku z dušení. Podle znalce tak není příčina smrti v přímé, ale jen v příčinné souvislosti s posuzovaným tonutím.

V rámci předchozího dokazování soud provedl podle § 213 odst. 1 tr. řádu **listinné a věcné (fotodokumentace, videozáznam) důkazy**, které předložil stranám k nahlédnutí. Soud tak provedl důkaz především ve vztahu k místu činu, a to fotodokumentací pořízenou policejním orgánem ve spojení s přehráním videozáznamu z areálu. Další listinné důkazy provedl ve vztahu k provozování areálu, zejména předložil k nahlédnutí provozní řád koupaliště, sdělení OÚ Mrákov, nájemní smlouvu, stanovy Marine Klubu Domažlice, výpis z živnostenského rejstříku a výpisy z internetových stránek. Ve vztahu k poškození na zdraví soud předložil stranám k nahlédnutí příslušné lékařské zprávy. Ve vztahu k samotné školní akci byl proveden jako listinný důkaz pověření k výkonu funkce a převzetí odpovědnosti ze dne 10.06.2013 ze strany ředitele Základní školy [] vůči obžalované Z[] (čl. 42) a vůči obžalované D[] (čl. 88), dále pak listiny o poučení žáků, rodičů, vnitřní předpisy školy, pracovní smlouvy a metodický pokyn zajištění bezpečnosti, ochrany zdraví dětí a žáků, záznam o třídní schůzce a plán ozdravného pobytu. V neposlední řadě soud provedl důkaz osobními výkazy obou obžalovaných, zejména pracovními posudky a opisy rejstříku trestů.

K návrhu obhájce obž. D[] soud provedl listinný důkaz odvětvovou technickou normou vodního hospodářství TNV940920-1, odborným stanoviskem bezpečnosti bazénů, koupališť a akvaparků a internetovými výpisy obsahujícími přehled teplot a počasí v době předmětné události. K návrhu obhájce obžalované Z[] pak byl proveden důkaz účetními doklady o zaplacení vstupu do areálu za školní výlet. K návrhu státní zástupkyně soud provedl

listinný důkaz aktuálním výpisem internetových stránek areálu Lomeček a mapkou místní situace v obci Klíčov.

V rámci posledního hlavního líčení soud provedl jako listinné důkazy aktualizované rejstříky trestů obou obžalovaných, které jsou nadále bez záznamu o odsouzení, a k návrhu obž. D. její vlastní náčrtek situace na molu v době události (č.1.786 spisu). Soud pak zamítl návrhy obžalovaných na doplnění dokazování vyžádáním zprávy Ministerstva zdravotnictví a zprávy k odběrům vzorků vody od akreditovaného pracoviště k povaze Lomečku jako koupaliště pro jejich nadbytečnost, a to vzhledem k obsahu výpovědi svědka Z. o realizovaných odběrech vzorků a s ohledem na ostatní provedené důkazy, zejména výslech znalce, z nichž měl soud povahu areálu Lomeček jako koupaliště za dostatečně objasněnou.

Po provedeném dokazování, zejména po jeho doplnění v souladu s pokyny odvolacího soudu, se senát následně pečlivě zabíral vzniklou důkazní situací. V rámci **hodnocení provedených důkazů** v souladu s § 2 odst. 6 trestního řádu, jednotlivě i v jejich souhrnu, se pak především zaměřil na objasnění otázky hlavní příčiny vzniku tragického následku, případně jaké konkrétní jednání či opomenutí obžalovaných mělo na této události rozhodující vliv a v kontextu pokynů odvolacího soudu k doplnění dokazování v tomto smyslu i na otázku konstrukce mola, prevenční povinnosti, výběru lokality v souvislosti se skoky dětí do vody z plovacího mola a včasnosti zásahu. Svá skutková zjištění pak soud opřel především o výpovědi nezletilých svědků L., R., P., S., K., K., K., R., K., H. a R., Č., výpověď svědka Z. a zčásti o výpovědi samotných obžalovaných.

Po doplnění dokazování dospěl soud v první řadě k závěru, že obě obžalované svým jednáním připustily opakované skákání nezletilých dětí svěřených jejich doзору do vody z plovacího mola v místě, kde je hloubka kolem 7 metrů, jak vyplývá z výslechu svědka Z.. Z výpovědi obžalované D. bylo zjištěno, že opakované skákání dětí po dobu 15 - 20 minut z mola do vody mimo jiné v podobě tzv. „hřebíků“ přímo dovolila a při výkonu doзору po celou dobu tolerovala. Nutno připomenout, že tato obžalovaná, jak vyplývá z výpovědi obou obžalovaných, s nimiž korespondují výpovědi nezletilých svědků, v době bezprostředně předcházející události na základě výslovné dohody s obžalovanou Z. o rozdělení doзору nad žáky převzala dohled nad pěti dětmi, které se nacházely na mole, tedy včetně poškozeného P. B..

Jak již bylo konstatováno v odůvodnění předchozího rozsudku, ve vztahu k obžalované Z. soud dovodil, že i tato obžalovaná připustila skákání dětí do vody po nohou z mola. V tomto směru soud nepřehlédl rozpor mezi výpovědí obžalované D., která výslovně uvedla, že skákání do vody po nohou bylo obžalovanou Z. dovoleno, zatímco obžalovaná Z. uvedla, že děti mohly pouze seskočit z mola do vody, jinak skákání zakázala. V tomto bodě soud považuje za věrohodnou výpověď obžalované D., s níž navíc korespondují i výpovědi slyšených nezletilých svědků, konkrétně P., S., K., K., K., R. a L., R.. Výpověď obžalované Z. se v tomto bodě jeví jako účelová, když pokud by skutečně opakované skákání žáků do vody z mola zakázala, na takto malém prostoru nemohlo takové chování žáků této obžalované rozhodně uniknout a musela je zaznamenat i bezprostředně před samotnou událostí, kdy toto mělo probíhat po dobu 15-20 minut, a tato obžalovaná neplavávala molo. O tom, že skákání do vody obžalovaná viděla, pak vypovídá obžalovaná D., jejíž

výpověď koresponduje i s výpovědí svědka Z [] a s výpovědí svědka P [] S [], jakož i plyne ze samotné povahy uzavřeného prostoru lomu, kde podle názoru soudu musí být každý skok, přinejmenším jeho charakteristický zvuk, okolím zřetelně vnímán. Navíc i za situace, že by obžalovaná Z [] se určitým způsobem pokoušela omezit skákání do vody, což v rozporu s ostatními důkazy naznačuje výpověď svědkyně H [] a svědkyně Č [], je podle názoru soudu nade vší pochybnost prokázáno, že omezení skákání do vody nebylo ani touto obžalovanou dostatečným způsobem vyžadováno a kontrolováno. Z těchto důvodů proto soud dovodil, že obě obžalované připustili skákání nezletilých dětí do vody z plovoucího mola nebezpečné konstrukce a v místě velké hloubky, tedy za okolností představujících nebezpečí ohrožující život nezletilých dětí svěřených jejich doзору. V případě obžalované Z [] je pak současně i zřejmé, že tuto nebezpečnou situaci tímto způsobem tolerovala, přestože, jak vyplývá z provedeného dokazování, mimo jiné i z výpovědí obou obžalovaných a pověřeného ředitele školy, byla jako třídní učitelka na školním výletě v postavení vedoucí a měla určovat konkrétní pravidla chování žáků a důsledně vyžadovat jejich dodržování. Obžalovaná Z [] se pak v době skoku do vody nacházela v bezprostřední blízkosti, byť na opačné straně mola a musela mít proto v případě náležité pozornosti přehled i o tom, co se děje na molo.

Nebezpečnost skákání dětí z mola je pak podle názoru soudu prokazována i z důkazů provedených dle pokynů odvolacího soudu k otázce konstrukce samotného mola. Z výpovědi svědka Z [] soud zjistil, že tento svědek, který je zástupcem provozovatele areálu, molo svépomocí zhotovil, a že se v podstatě jedná o dřevěnou vanu o rozměrech 8x7 metrů s postranní hranou o rozměru 60 cm, z níž je ponořeno cca 35 až 40 cm pod hladinou a nad hladinou se tak nachází cca 20 až 25 cm. Podlaha mola má mezi jednotlivými prkny mezery tak, aby propouštěla světlo pod molo samotné, pod nímž jsou umístěny plastové vaky o rozměrech 2x3 metry a ve zbytku plastové lahve, a to volně bez jakéhokoliv připevnění, přičemž drží vlastním vztlakem. Z výpovědi slyšeného znalce z oboru sport je zřejmé, že takováto konstrukce mola v podstatě znemožňuje vynoření plavce při zaplávání pod molo. Ostatně i obžalovaná Z [] ve své výpovědi uvedla, že se hned první den dívala osobně pod molo a dětem řekla, že v žádném případě pod něj nesmějí plavat, že by je odtud nikdo nedostal, musela si tedy být vědoma zvýšeného rizika spojeného se skákáním dětí z tohoto mola. Za nebezpečnou pro skoky dětí považuje konstrukci mola i svědek Z [], který rovněž uvedl, že obžalované se na konstrukci mola u něho žádným způsobem nedotazovaly. V tomto směru soud nepřehlédl určitý rozpor s výpovědí obžalované Z [], která uvedla, že se svědka Z [] dotazovala po seznámení se s informací v provozním řádu o koupání na vlastní nebezpečí, v čem toto konkrétně spočívá, i z její výpovědi je však zřejmé, že tento dotaz nijak nesměřovala na molo a jeho konstrukci, tedy na prostor, kde vymezila místo pro koupání dětí a tolerovala skákání. V souvislosti s konstrukcí mola je pak nutno zdůraznit, že umístění podlahy mola ve výšce 20 až 25 cm nad hladinou nepochybně zvyšovalo nebezpečí, zejména pak v případě skoků dětí v podobě tzv. „hřebíku“, tj. po nohou s nataženými nohama a připaženými pažemi k tělu, při němž dochází k hlubšímu zanoření skákajícího pod hladinu. Zejména pak v případě nezletilého dítěte ve věku [] let je v takovém případě nutno počítat s tím, že v hloubce může snadno ztratit orientaci, ocitnout se pod molem a zpanikařit, jak tomu mohlo být i v případě nezletilého poškozeného.

Z provedeného dokazování soud dále dovodil, že včasnost zásahu ze strany obou obžalovaných je nutno hodnotit jako nedostatečnou. Jak již bylo uvedeno v odůvodnění předchozího rozsudku soudu I. stupně, nedostatečně vykonávaný dozor ze strany obžalované D [], která po dohodě s kolegyní převzala mj. nad poškozeným, svědkem P [] S [] a L [] R [], kteří opakovaně skákali z mola do vody, je prokazován z výpovědí obou obžalovaných a svědků R [] a S []. Z výpovědí slyšených

nezletilých dětí především vyplývá, že to museli být sami žáci, kteří obžalovanou D[REDACTED] a vzápětí obžalovanou Z[REDACTED] museli upozornit na skutečnost, že poškozený zaplavoval pod molo a dosud se nevynořil. Toto potvrzuje i obžalovaná D[REDACTED], která uvedla, že ti dva přiběhli a řekli „P[REDACTED] skočil takhle pod molo a nevyplaval.“, ona jim však říkala „to přece není možný“, oni pak „fakt paní učitelko, skočil takhle pod molo a už nevyplaval“. Podle obžalované pak tato situace od skoku do vody do okamžiku dotazu obžalované na svědky, kde poškozeného hledat, trvala tak 10 -15 sekund. Soud má proto za prokázané, že obžalovaná si nevšimla, že poškozený po skoku do vody zaplavoval pod molo a zareagovala až poté, co na to byla upozorněna dětmi, nad nimiž měla v nebezpečné situaci vykonávat dozor. Nelze v této souvislosti přehlédnout i výpověď obžalované Z[REDACTED], podle níž jí obžalovaná D[REDACTED] řekla, že děti říkají, že poškozený je pod molem, ale že ona neví. Obžalovaná Z[REDACTED] uvedla, že z reakce obžalované D[REDACTED] „já nevím, oni to říkají“, vycítila, že asi o tom nevěděla. Nedostatečnou včasnost zásahu pak soud dovozuje nejen ze samotného časového prodlení v rozmezí 10-15 vteřin v reakci do upozornění žáky, ale především ze skutečnosti, že obžalovaná D[REDACTED] informaci dětí o zaplávání poškozeného pod molo nejprve nevěřila, musela jimi být přesvědčována, a jak vyplývá z výpovědi svědkyně K[REDACTED], poškozeného hledala jinde než v místě, kam měl skočit, natož aby hledání zaměřila především pod molo samotné. Obdobně obžalovaná Z[REDACTED] musela být upozorněna svými žáky, co se děje, a musela být opakovaně přesvědčována, když si nejprve myslela, že pod molo zalétl pták. Z výpovědi dětí a svědka Z[REDACTED] bylo rovněž zjištěno, že obě obžalované poslaly děti hledat poškozeného po celém areálu lomu, tudíž si skutečně nebyly jisté, zda se má nacházet pod molem. Podle názoru soudu pak i výše uvedená prodleva a zejména nejistota o tom, kde je poškozený, znamenala vážné zdržení a znesnadnění záchrany tonoucího, což přímo vyplývá i z výpovědi svědka Z[REDACTED].

Soud se dále v souladu s pokynem odvolacího soudu pokusil objasnit navazující otázku doby nalezení poškozeného pod molem. Výpovědi nezletilých svědků se v tomto směru značně rozcházejí, svědek S[REDACTED] vypovídal o 5-10 sekundách, než nevyplavání poškozeného oznámili obžalované, přičemž následně mělo uběhnout 5-10 minut do příchodu správce, do doby nalezení pak měly uběhnout další 3 minuty. Svědkyně K[REDACTED] uvedla, že poškozený se pod molem našel asi po 15 minutách. Svědkyně R[REDACTED] uvedla, že to trvalo 2-3 minuty, než to svědek R[REDACTED] oznámil obžalované D[REDACTED] a do příchodu správce uběhlo asi 5 minut, celkový čas však není schopna určit. Svědkyně H[REDACTED] uvedla, že nezletilý by pod molem tak 10 minut, za tři čtvrtě minuty to oznámili obžalované D[REDACTED], po minutě pak obžalované Z[REDACTED], správce přišel do dvou minut. Svědek R[REDACTED] uvedl, že nedokáže odhadnout, kolik minut byl poškozený pod vodou, myslí, že ne déle než 5 minut. Soud je přesvědčen, že s ohledem na věk a vypjatost situace, kdy například podle svědka S[REDACTED] „holky šlely“, nelze vycházet z pojetí času v rámci události na straně nezletilých dětí. Obžalovaná Z[REDACTED] uvedla, že než jí to děti řekli, tak všichni říkali, že poškozený je tak 15 sekund pod vodou, než k němu přišla, tak také uplynul nějaký čas, svědek Z[REDACTED] se ponořoval 2-3 minuty, pak zase běžel a znovu se ponořoval. Dobu od skoku do vody poškozeného do vytáhnutí svědkem Z[REDACTED] tato obžalovaná odhaduje tak na 3-4 minuty. Obžalovaná D[REDACTED] uvedla, že od okamžiku, kdy poškozený skočil do vody, do jejího dotazu, kde jej hledat, uběhlo tak 10-15 sekund. Svědek Z[REDACTED] ve své výpovědi uvedl, že od oznámení utonutí do vytažení chlapce to bylo tak do 4 minut. Současně svědek popsál, že obžalované nevěděly kde poškozený je, čímž došlo ke zbytečné prodlevě, „třeba dvouminutové.“ Tento svědek si myslí, že to vše trvalo 4-5 minut. S ohledem na odlišnost těchto výpovědí, zejména na straně nezletilých dětí, soud otázku doby vylovení poškozeného posuzoval v pochybnostech ve prospěch obžalovaných jako nejnižší uvažovanou, zejména pak z výpovědi obžalované Z[REDACTED], přičemž dospěl k závěru, že nalezení poškozeného proběhlo nejdříve po 4 minutách

od jeho skoku do vody. S tímto skutkovým závěrem koresponduje navíc kromě výpovědi obžalované Z[REDAKCE] a svědka Z[REDAKCE] i obsah znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, podle něhož v rozmezí 3-5 minut dochází k nevratnému poškození mozku v důsledku tonutí.

Podle názoru soudu je pak nutné nedostatečnou včasnost zásahu, nevědomost o poškozeném a s tím související prodlevu a znesnadnění záchrany klást za vinu i obžalované Z[REDAKCE], která jako vedoucí neřešila skákání dětí z mola do vody a tolerovala tak situaci ohrožující život dětí svěřených jejímu doзору, přestože si musela být vědoma nebezpečí, jak bylo popsáno výše. Obžalovaná Z[REDAKCE] tak za situace opakovaného skákání dětí z mola do vody po dobu 15-20 minut neučinila nic, aby tomuto zamezila, či se v souvislosti se zvýšeným nebezpečím aktivně zapojila do výkonu dozoru nad dětmi, kterým toto konkrétní nebezpečí bezprostředně hrozilo.

Soud dále z provedeného dokazování dospěl k závěru, že celkový dozor na školním výletě ze strany obžalovaných byl vykonáván nedostatečně. V tomto směru soud vychází z výpovědi svědka Z[REDAKCE], který v obou svých výpovědích opakovaně shodně popsal, že děti „lítaly“ po celém areálu. Z rozdílných vyjádření nezletilých dětí k otázce, jaká pravidla měla být stanovena, je pak patrné, že stanovení pravidel v rámci dozoru a zejména jejich vynucování ze strany obou obžalovaných vůči nezletilým dětem bylo nedůsledné. To ostatně potvrzuje i obžalovaná D[REDAKCE], která uvedla, že jí obžalovaná Z[REDAKCE] řekla „vidíš, jací jsou, že jsem řekla 5 a skočí jich tam 10“.

Co se týče výpovědi svědka Z[REDAKCE], tuto soud hodnotil jako věrohodnou, především pak právě v otázce nedostatečného dozoru obžalovaných nad nezletilými dětmi, když tato výpověď svědka koresponduje se shora popsanými rozpory mezi výpověďmi obžalovaných o přípustnosti skákání dětí do vody a dále pak i s výpověďmi dětí samotných, které v této otázce uváděly rozdílné skutečnosti, což dokládá problém obžalovaných se stanovením pravidel a jejich dodržováním ze strany dětí. Soud dále z jeho výpovědi vycházel i v části, kde svědek popisuje hledání a následné nalezení tonoucího volně se vznášejícího v hloubce kolem 1 metru pod molem. Z výpovědi tohoto svědka pak soud vycházel i co se týče konstrukce mola, mj. ohledně volně umístěných plastových barelů a pet lahví nesoucích molo.

Soud dále hodnotí výpověď tohoto svědka jako věrohodnou i v otázce jeho údajného vyjádření, o němž vypovídala obžalovaná D[REDAKCE] a svědkyně Č[REDAKCE], že svědek měl po vylovení chlapce uvést, že byl pod molem zamotaný. Soud má za to, že údajné zamotání poškozeného, které svědek Z[REDAKCE] jednoznačně popírá, nemá oporu v žádných důkazech a nekoresponduje s průběhem hledání a vylovení poškozeného, když podle názoru soudu by navíc takové zamotání muselo zanechat i stopy na těle poškozeného, které však nebyly zjištěny. Soud je přesvědčen, že tato konkrétní informace souvisí s panikou dětí a jejich představivostí přiměřenou jejich tehdejšímu věku, přičemž obžalovaná je přejala ve snaze zmírnit svoji vinu. Ostatně nelze pominout, že obžalovaná Z[REDAKCE] ve své výpovědi uvedla, že se první den dívala pod molo, aniž by uváděla, že pet lahve a barely umístěné pod molem byly svázané.

Výpověď svědka Z[REDAKCE] jako celek proto soud považuje za věrohodnou a s ohledem na zásadu bezprostřednosti jako přesvědčivou, neboť spontánně uváděl okolnosti, které mohou být jednoznačně hodnoceny v jeho neprospěch, konkrétně, že nezasáhl za situace, kdy vnímal riziko spojené se skákáním dětí z mola a jako zástupce provozovatele areálu na to žádným způsobem nereagoval. Tento závěr soud činí i při vědomí vzrušené výpovědi tohoto svědka v úvodu posledního hlavního líčení, která však dle názoru soudu neměla na samotný obsah

výpovědi žádný vliv, představovala spíše překvapenou reakci svědka na jeho předvedení k opakovanému výslechu před soudem. Na druhou stranu soud v otázce umístění informační cedule o koupání na vlastní nebezpečí vycházel z výpovědi obžalovaných, s níž koresponduje i výpověď nezletilých svědků, že tato byla na vrata areálu umístěna až po samotné události. V této souvislosti je však nutno poukázat na skutečnost, že tato informace byla současně obsažena v provozním řádu koupaliště, s nímž se dle vlastní výpovědi obžalovaná Z. seznámila.

Soud považuje za nutné zdůraznit, že co se týče hodnocení výpovědí slyšených nezletilých dětí a nezletilého svědka R., byly opětovně pečlivě váženy námitky obhajoby a z uvedených důkazů soud vycházel pouze v těch momentech, kdy tyto výpovědi byly podpořeny dalšími důkazy a vzájemně korespondovaly. Výpovědi nezletilých dětí soud proto hodnotil především s vědomím jejich nízkého věku a s ohledem na množství rozporů, které je podle názoru soudu zapříčiněno kromě věku nezletilých zejména chaosem a panikou bezprostředně při tragické události. V tomto směru soud nepřehlédl, že výpovědi dětí se liší vedle otázky údajného zákazu skákání z mola i v otázce jednání obžalované D. při výkonu dozoru bezprostředně před událostí. Zatímco děti shodně vypovídají, že poškozený skákal nalevo (myšleno na straně oproti schůdkům na molo) jejich výpovědi se již neshodují, kde přesně seděla obžalovaná D., co činila a kam směřovala její pozornost. Ze všech těchto výpovědí je však naprosto zřejmé, že ať již obžalovaná D. seděla na mole jakkoliv, dívala se v rozhodné chvíli jiným směrem než na skákající a nevěnovala jim tak dostatečnou pozornost. Z těchto výpovědí má soud jednoznačně za vyvrácenou obhajobu této obžalované a jí předložený náčrtek situace, podle něhož skákající sledovala. Pokud by tomu tak bylo, nemusela by být obžalovaná následně žáky upozorňována na zaplavání poškozeného pod molo.

Soud dále hodnotil důkaz znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, který jednoznačně prokázal příčinnou souvislost mezi utonutím nezletilého a jeho následnou smrtí. V kontextu pokynů odvolacího soudu se soud následně zabýval hodnocením znaleckého posudku z oboru sport, předloženého k návrhu obhajoby obžalované D. Z doplněného výslechu znalce má soud jednoznačně za prokázané, že i v případě areálu Lomeček, který je bývalým zatopeným lomem se jedná o provozované přírodní koupaliště nesplňující obvyklé bezpečnostní standardy a vybavení jiných koupališť. Charakter areálu jako koupaliště, kde se hradí vstupné je pak, mj. kromě obsahu provozního řádu, zřejmý i z prováděných kontrol kvality vody, které potvrdil svědek Z. Soud dále vycházel z výslechu znalce a jeho znaleckého posudku i v hodnocení konstrukce mola, kterou ve shodě se znalcem hodnotil jako nebezpečnou, neboť zejména jeho boční hrany téměř znemožňují vynoření dítěte, které pod něj zaplave. Z výpovědi znalce je pak patrné, že provozovatel areálu se přímo dopustil porušení právní povinnosti v nevydání návštěvního řádu koupaliště, což ostatně připustil i zástupce provozovatele - svědek Z., a koupaliště provozoval způsobem, který je v rozporu s odvětvovou technickou normou TNV 940920, která však není součástí právního řádu, má toliko doporučující charakter a navíc podle názoru soudu nedostatečně reflektuje samotnou povahu přírodního koupaliště, resp. nijak nerozlišuje přírodní a umělá koupaliště. Soud dále vzal v úvahu výpověď znalce v tom směru, že primární starost o návštěvníky v případě provozování koupaliště nese jeho provozovatel, a to školený personál, který aktivně kontaktuje především hromadné návštěvy areálu. Na druhou stranu soud nepřehlédl, že znalec nemohl posuzovat výkon pedagogického dozoru, když tato otázka s ohledem na jeho odbornost mu nepřísluší.

V návaznosti na shora učiněné skutkové závěry pak soud provedl přiměřenou úpravu skutkové věty, do níž doplnit údaj o lomu jako přírodním koupališti, upřesnil nevykonávání dostatečného dozoru nad dětmi v tom směru, že obě obžalované tyto nechaly skákat z mola do vody, čímž tyto děti vystavily zvýšenému nebezpečí, v důsledku něhož poškozený zaplavaval pod molo, které znemožňovalo jeho vynoření. Zároveň soud do skutkové věty doplnil údaj, podle něhož byl nezletilý nalezen nejdříve po 4 minutách od skoku do vody v hloubce kolem 1 metru pod molem zástupcem provozovatele areálu.

Při právním posouzení senát v návaznosti na skutkové závěry shledal, že obě obžalované naplnily všechny objektivní i subjektivní znaky skutkové podstaty přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 trestního zákoníku, když jinému z nedbalosti způsobily smrt tím, že porušily důležitou povinnost vyplývající z jejich zaměstnání a uloženou jim podle zákona. Obě obžalované tak podle názoru soudu nedostatečným výkonem dozoru nad svěřenými dětmi, v rámci něhož nechaly tyto skákat z nebezpečného mola v místě s velkou hloubkou a následně musely být ze strany dětí upozorněny na zaplávání poškozeného pod molo, porušily jako pedagogické pracovnice konkrétní povinnosti vyplývající z jejich zaměstnání a současně obecnou prevenční povinnost.

Toto jednání obou obžalovaných bylo podle názoru soudu v souladu se zásadou gradace příčinné souvislosti hlavní příčinou vzniklého následku v podobě tonutí a následného úmrtí poškozeného, když je zřejmé, že pokud by obě obžalované zachovaly potřebnou míru opatrnosti odpovídající jejich postavení pedagogického dozoru a vysoce rizikovým okolnostem, ke skoku a zaplávání poškozeného pod molo by nemohlo dojít a zároveň by nedošlo k prodlevě při následné záchraně.

V podrobnostech je třeba uvést, že na základě shora uvedeného hodnocení důkazů dospěl soud po doplnění dokazování ve smyslu pokynů odvolacího soudu k závěru, že rozhodující příčinu relevantní z hlediska trestněprávní odpovědnosti je v případě obou obžalovaných nutno shledat v okolnosti, že obě obžalované nechaly skákat nezletilé děti svěřené jejich dozoru z plovoucího mola do hluboké vody, čímž tyto děti vystavily zvýšenému nebezpečí, v důsledku něhož poškozený po skoku do vody nevyplaval na hladinu a zůstal pod molem, které v podstatě znemožňovalo jeho vynoření. Podle názoru soudu pak s ohledem na rizikový charakter koupaliště a s ohledem na způsob skoku poškozeného z mola, tzv. „hřebíku“, který podstatným způsobem zvyšoval riziko ztráty orientace pod hladinou a zaplávání pod molo, neměly obě obžalované za daných rizikových okolností v žádném případě připustit skákání dětí ve věku ■■■ let do hluboké vody, navíc opakované po dobu 15 -20 minut, kdy nepochybně muselo dojít k postupnému snížení ostražitosti na straně dětí i jejich dozoru. Soud je pak i nadále přesvědčen, že pokud již takovou situaci připustily, měly obě obžalované povinnost přizpůsobit výkon dozoru tak, aby nemusely být na okolnost zaplávání žáka pod molo upozorněny ostatními dětmi a neztrácely čas pochybováním, zda se to mohlo stát, či nikoliv. Pokud totiž byly schopny tuto okolnost zaznamenat děti ve věku ■■■ let, měly nepochybně možnost tuto zaznamenat i obě obžalované, které v tomto směru měly povinnost přizpůsobit adekvátně výkon dozoru, v případě obžalované D■■■■ například tím, že sama měla stát na okraji mola s možností sledovat vše, co se děje pod hladinou po skoku dítěte do vody, a v případě obžalované Z■■■■ okamžitým přerušením opakovaného skákání do vody, o nichž musela vědět a přijetím a prosazením opatření, které by takovým nebezpečným situacím předcházelo. Soud je pak i nadále přesvědčen, že přestože lze za

hlavní trestně právně relevantní příčinu považovat připuštění skákání nezletilých dětí z mola do vody, vedl i následný nedostatečný dozor a pochyby o tom, co se stalo, ke ztrátě drahocenných okamžiků k reakci, která eventuálně mohla znamenat záchranu tonoucího, a to i s ohledem na místo, kde byl poškozený nalezen, tj. pouhý jeden metr pod molem. V případě jednoznačné informace ze strany obžalovaných vůči svědku Z. [REDAKCE] mohla být snaha tohoto svědka o záchranu tonoucího podle názoru soudu efektivnější.

Soud nicméně při posouzení společenské škodlivosti nepřehlédl ani podíl dalších nešťastných okolností, konkrétně samotné zaplávání nezletilého pod molo a špatnou viditelnost. Oproti obhajobě obžalované Z. [REDAKCE] má však soud za to, že s ohledem na věk poškozeného [REDAKCE] let není rozhodné, zda k zaplávání poškozeného pod molo došlo omylem či úmyslně, když právě s ohledem na věk nezletilého nelze očekávat vždy racionální reakce, což je ostatně i důvodem pro výkon dozoru samotného.

Nutno dodat, že soud si je v těchto souvislostech plně vědom i spoluzavinění provozovatele areálu spočívající v nedodržení obvyklých standardů, nevydání návštěvního řádu, absence aktivního spolupůsobení a komunikace, zejména při zjištění rizikového chování návštěvníků a nedostatečného výkonu dozoru z jejich strany. Nevydání návštěvního řádu provozovatelem pak nepochybně negativním způsobem ovlivnilo komunikaci mezi návštěvníky a provozovatelem. Ve shodě s názorem odvolacího soudu je však soud přesvědčen, že tyto okolnosti nemohou v žádném případě vést k přerušení příčinné souvislosti ve vztahu k jednání obžalovaných, které je jim kladeno za vinu. Podle názoru soudu nemůže obstát obhajoba obžalovaných, že okolnost zaplacení vstupného by mohla mít zásadní vliv na plnění povinností v rámci výkonu pedagogického dozoru, zvláště pak v případě, kdy riziko spojené již se samotnou povahou koupaliště - bývalého zatopeného lomu a se způsobem jeho provozování obžalované graduji vlastním neopatrným a nedostatečně odpovědným přístupem. Je třeba zdůraznit, že předmětem tohoto trestního řízení pak není otázka případné trestní odpovědnosti provozovatele areálu či jeho zástupce, které je na eventuálním dalším posouzení ze strany orgánů činných v trestním řízení. Závěry znalce z oboru sport tak senát i nadále, na rozdíl od obhajoby, vedly ve vztahu k obžalovaným k závěru, že s ohledem na rizikovitost přírodního koupaliště a nedostatečné personální zabezpečení na straně provozovatele, včetně zajištění první pomoci, která se z výpovědi svědka Z. [REDAKCE] jeví jako neprofesionální a náhodná, měl být ze strany obou obžalovaných o to intenzivněji vykonáván dozor nad nezletilými dětmi. V tomto směru nelze přehlédnout, že zejména obžalovaná Z. [REDAKCE] byla s fungováním koupaliště nepochybně seznámena už z průběhu předchozího pobytu a musela si být vědoma povahy a volnějšího režimu tohoto koupaliště. Obžalovaná Z. [REDAKCE] jako vedoucí výletu pak podle názoru soudu nevynaložila v této souvislosti a za daných okolností náležitou míru opatrnosti při výběru prostoru mola nebezpečného pro skoky dětí do vody, přičemž obžalovaná D. [REDAKCE] proti tomuto rizikovému postupu nic nenamítala. Obě obžalované navíc neuvažovaly a nepřijaly žádná opatření v souvislosti se skutečností, že zástupce provozovatele areálu, který byl jediný schopen poskytnout součinnost při záchraně, nebyl po celou dobu na koupališti přítomen a nemohly se tak na něho v tomto směru spoléhat, čehož si musely být vědomy. Podle názoru soudu si obžalované takto počínaly nedostatečně opatrně, pokud těmto otázkám nepřikládaly patřičný význam a s provozovatelem konkrétním způsobem předem nekomunikovaly, přičemž se nemohly spoléhat pouze na obsah provozního řádu, podle něhož první pomoc poskytuje provozovatel. Obdobně musely obě obžalované vědět, že případná záchranu tonoucího bude nebezpečná, a že se neobejde bez pomoci zástupce provozovatele.

Je třeba zdůraznit, že při řádném výkonu pedagogického dozoru ze strany obžalovaných by vedlejší příčiny spočívající ve spoluzavinění provozovatele a popsanych nepříznivých okolnostech nemohly vést k vzniku tragického následku. Podle názoru soudu mohlo k přerušení příčinné souvislosti a trestní odpovědnosti obžalovaných jako pedagogických pracovníků v daném případě dojít pouze za situace, že by ke vzniku této tragické události vedly okolnosti mimo rámec obvykle vyžadované předvídatelnosti a opatrnosti. Za takovou situaci však podle názoru soudu nelze v žádném případě považovat zaplávání [REDAKCE] letého dítěte po skoku „hřebíkem“ pod molo nacházející se v místě zatopeného lomu s hloubkou vody 7 metrů. Na základě provedeného dokazování tak dle názoru soudu nemůže v žádném případě obstát obhajoba obou obžalovaných, že výkon dozoru byl prováděn dostatečným způsobem za situace, kdy obě obžalované svým jednáním umožnily za takto vysoce rizikových okolností opakované skákání dětí do vody. Obhajoba obžalované Z[REDAKCE], že neznala konstrukci mola a jeho nebezpečnost je pak v rozporu i s její vlastní výpovědí, podle níž si molo sama prohlédla a následně zakázala jeho podplavání, tedy si musela být jeho nebezpečnosti vědoma. Jak již bylo řečeno, musela pak tato obžalovaná současně vědět, že dochází k opakovaným skokům dětí do vody z mola, neboť se nacházela v bezprostřední blízkosti mola i v době samotné nešťastné události a skákání mohla vidět i slyšet. Za této situace pak musí tato obžalovaná nést i přes dohodu o rozdělení dozoru odpovědnost za skutečnost, že musela být upozorněna ostatními dětmi o zaplávání poškozeného pod molo.

Co se týče porušení povinností vyplývajících ze zaměstnání uložených podle zákona, vycházel soud z postavení obžalovaných jako pedagogických pracovníků, přičemž dospěl k závěru, že jejich jednáním došlo k porušení § 415 zákona č. 40/1964 Sb. v tehdy platném znění, § 6 odst. 4 vyhlášky Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy č. 263/2007 Sb., kterou se stanoví pracovní řád pro zaměstnance škol a školských zařízení zřízených Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy, krajem, obcí nebo dobrovolným svazkem obcí, v platném znění, a čl. 17 Metodického pokynu k zajištění bezpečnosti a ochraně zdraví dětí a žáků ve školách a školských zařízeních provozovaných Městskou částí Praha 10 vydaného odborem školství Městské části Praha 10 pod č. j. 568/2006 - OŠK dne 12.6.2006 účinného od 1.9.2006.

Obě obžalované tak shora popsaným jednáním v první řadě porušily obecnou prevenční povinnost, když jako pedagogické pracovnice pověřené dozorem nad nezletilými dětmi si počínaly vysloveně neopatrně, čímž vystavily žáky zvýšené míře rizika ohrožující jejich život a zdraví, a tím nerespektovaly ustanovení § 415 občanského zákoníku v tehdy v platném znění, podle něhož je každý povinen počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám, včetně škod na zdraví. Zároveň obžalované porušily povinnost uloženou § 6 odst. 4 vyhlášky č. 263/2007 Sb., která provádí ustanovení zákoníku práce a stanoví speciální právní povinnost vykonávat podle pokynů ředitele dohled i mimo školu a školské zařízení. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že obě obžalované převzaly citovanou právní povinnost na základě pověření výkonu funkce a převzetí odpovědnosti ze dne 10.6. 2013 ze strany ředitele základní školy, z jehož obsahu vyplývá výslovné prohlášení obou obžalovaných, že berou na vědomí, že jsou pověřeny vykonávat funkci vedoucí (v případě obž. Z[REDAKCE]) a funkci vychovatelky (v případě obž. D[REDAKCE]) žáků [REDAKCE] na ozdravném pobytu - Mrákov u Domažlic, přičemž obě znají náplň práce a přebírají odpovědnost za její výkon (viz č. l. 42 a 88 spisu). Obě obžalované tak v tomto směru porušily povinnost řádného výkonu dohledu nad dětmi mimo školu.

V neposlední řadě se soud zabýval čl. 17 shora citovaného metodického pokynu. Z úvodního ustanovení tohoto metodického pokynu výslovně vyplývá, že pro bezpečnost a ochranu zdraví při výchově a vzdělávání dětí, žáků a studentů ve školách a školských zařízeních má výkon dozoru nad činností dětí, žáků a studentů mimořádný význam. Cílem

metodického pokynu je pak zdůraznit klíčová ustanovení obecně platných právních předpisů a doporučit způsob postupu při zajišťování bezpečnosti a ochrany zdraví při výchově a vzdělávání žáků. Podle čl. 1 odst. 1 metodického pokynu tento stanoví postupy vedoucích k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví žáků ve školách a školských zařízeních. Přes to, že podle doslovné formulace odst. 2 tohoto článku je pak tento metodický pokyn určen pro právnické osoby vykonávající činnost škol a školských zařízení zřizovaných Městkou částí Praha 10, je z jeho dalšího obsahu zřejmé, že stanoví konkrétní pokyny pro jednotlivé pedagogické pracovníky těchto právnických osob. Čl. 17 tohoto metodického pokynu pak upravuje výslovně koupání, a to tím způsobem, že koupání se uskutečňuje pouze na vyhrazených místech, kde není koupání zakázáno, pedagogický pracovník osobně předem prověří místa pro koupání, přesně vymezí prostor, kde se žáci mohou pohybovat (plavat) a učiní taková opatření, aby měl přehled o počtu koupajících se žáků ve skupině, skupina na jednoho pedagogického pracovníka je maximálně 10 žáků a po skončení koupání skupiny žáků a v jeho průběhu pedagogický pracovník kontroluje počet žáků.

Vzhledem ke skutkovým závěrům po doplnění dokazování v souladu s pokyny odvolacího soudu má soud za to, že obě obžalované porušily i povinnost vyplývající z článku 17 shora označeného metodického pokynu, a to zejména nedostatečným prověřením místa pro koupání, respektive skákání do vody, když za respektování smyslu tohoto metodického pokynu nelze na straně obžalovaných rozhodně považovat umožnění opakovaného skákání dětí do vody s velkou hloubkou z nebezpečného mola a tolerování této nebezpečné situace. Skutečnost, že obě obžalované pak musely být ostatními dětmi upozorněny na zaplávání poškozeného pod molo, pak nespovídá ani o dostatečných opatřeních za účelem přehledu k počtu koupajících se žáků ve skupině, a to ani za situace, že počet žáků ve skupině odpovídá stanovenému maximálnímu počtu. Za splnění pravidel podle čl. 17 metodického pokynu tak nelze nepochybně považovat vyhrazení místa nebezpečného pro skoky dětí do vody, zvláště za situace, že provedeným dokazováním, včetně výpovědi obžalované D. [redacted] a svědka Z. [redacted] a svědka S. [redacted], bylo prokázáno, že opodál se nacházela mělčina s pozvolným přístupem do vody vhodná pro koupání dětí.

Znak kvalifikované skutkové podstaty spočívající v porušení důležité povinnosti soud dovozuje ze všech shora uvedených porušení povinností, tj. prevenční povinnosti, povinnosti dohledu dle prováděcí vyhlášky k zákoníku práce na základě pokynu ředitele a čl. 17 metodického pokynu, když jejich porušení s ohledem na popsané nebezpečné okolnosti mohlo vést a také vedlo k ohrožení života nezletilého dítěte. Zvláštní důraz na důležitost výkonu dozoru nad nezletilými dětmi v tomto směru navíc vyplývá i z citovaného úvodního ustanovení metodického pokynu.

Jednání popsaného ve skutkové větě rozsudku se pak obě obžalované dopustily v nevědomé nedbalosti podle § 16 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, když nevěděly, že svým jednáním mohou způsobit porušení zájmu chráněného zákonem, ač o tom vzhledem k okolnostem a k svým osobním poměrům vědět měly a mohly. Obžalované v danou chvíli nevěděly, že výběr prostoru mola a způsob jejich dozoru neodpovídá nutně vyšší míře opatrnosti k zamezení vzniklého následku, ač o tom s ohledem na jejich postavení a povinnosti pedagogického pracovníka, rizikovost prostředí a nebezpečí situace vědět měly. Obě obžalované pak podle názoru soudu nezachovaly odpovídající míru opatrnosti, kterou byly povinny předvídat nejen na základě objektivních okolností, ale i s ohledem na celoživotní zkušenosti jako pedagogů. Obě obžalované si tak měly být vědomy především zvýšeného rizika vyplývajícího z povahy přírodního koupaliště a nesrovnatelně vyššího nebezpečí při skákání dětí do vody oproti standardnímu koupališti či plaveckém bazénu. Vzhledem k tomu, že obžalovaná Z. [redacted] pak byla na daném místě opakovaně a na koupaliště docházely třetí den, musely si být obě obžalované vědomy způsobu provozování koupaliště

včetně nedostatečného personálního zabezpečení a případné první pomoci ze strany provozovatele areálu. Z výpovědi svědka Z[] navíc vyplývá, že v této otázce si nezjišťovaly samy žádné skutečnosti, tj. kdy je zástupce provozovatele přítomen v areálu. Obě obžalované tak mohly vědět, že se nemohou bezvýhradně spolehnout na přítomnost a pomoc správce.

K obhajobě obžalované D[] je pak třeba uvést, že dosavadní bezúhonnost obou obžalovaných nevylučuje, že v tomto konkrétním případě došlo k ojedinělému vybočení jinak z řádného výkonu jejich profese. Ve vztahu k obhajobě dále soud doplňuje, že si byl vědom nedávného usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 8 To 1028/2014 – 57, podle názoru soudu však tento judikát řeší skutkově odlišnou situaci, konkrétně otázku dozoru táborových vedoucích za přítomnosti záchranné služby a na okolnosti tohoto případu jej nelze v jeho konkrétních závěrech přímo aplikovat.

Při úvaze o druhu a výměře trestu ve vztahu k oběma obžalovaným se soud zabýval v prvé řadě povahou a závažností jejich jednání. Nedostatečným výkonem dozoru nad nezletilým dítětem ze strany obžalovaných jako pedagogů byl nepochybně závažným způsobem dotčen zájem na ochraně lidského života, v daném případě navíc nezletilého dítěte ve věku [] let. Na straně obžalované D[] soud shledal vyšší míru zavinění spočívající v okolnosti, že bezprostředně před událostí převzala nad skupinou dětí, v níž se nacházel i poškozený, dohled, zatímco druhá z obžalovaných se věnovala jiné skupině dětí. Míru zavinění na straně obžalované Z[] pak zvyšuje její postavení - vedoucí výletu v souladu s pokynem ředitele školy, která měla z titulu tohoto pověření povinnost přijmout taková opatření, aby se předešlo nebezpečí pro zdraví a život nezletilých dětí. Na druhou stranu si byl soud plně vědom všech dalších okolností, které měly svůj podíl na události, a to jednak spoluzavinění provozovatele areálu vyplývající ze znaleckého posudku, samotného zaplavení poškozeného z nezjištěných důvodů po skoku do vody pod molo a horší viditelnosti vody znesnadňující záchranu.

Co se týče hodnocení osob obžalovaných vzal soud v úvahu, že se jedná o osoby dosud netrestané, které doposud vedly řádný život, přičemž zásadním způsobem zohlednil pracovní hodnocení ředitele školy ze dne 28.5.2014 na obě obžalované (čl. 459 - 461 spisu) podle něhož se jedná o zkušené kvalifikované pedagogy, kteří řádně, svědomitě a včas plní své povinnosti a doposud k jejich práci nebyly žádné stížnosti, byť soud nepřehlédl stížnost na obžalovanou Z[] ze strany matky nezletilého svědka R[], jak bylo popsáno výše. Z těchto důvodů přiznal soud oběma obžalovaným polehčující okolnost podle § 41 písm. o) trestního zákoníku, tj. vedení řádného života. Přestože pak obě obžalované nepřipustily žádné pochybení či porušení povinností, vzal soud v úvahu rovněž opakovaně projevenou lítost ze strany obou obžalovaných nad tragickou událostí a přiznal obžalovaným rovněž polehčující okolnost upřímné lítosti podle § 41 písm. n) trestního zákoníku. Soud dále zohlednil i chování obou obžalovaných po činu, kdy obě se snažily vyvinout aktivitu odpovídající jejich postavení. Ve vztahu k jednání obžalovaných soud dále shledal přitěžující okolnost podle § 42 písm. h) trestního zákoníku, a to spáchání trestného činu ke škodě dítěte.

Obě obžalované pak byly ohroženy trestní sazbou vyjádřenou v ustanovení § 143 odst. 2 trestního zákoníku, konkrétně odnětím svobody na 1 rok až 6 let, když právě rozpětí této trestní sazby podle názoru soudu umožňuje dostatečně zohlednit specifické okolnosti jednotlivých případů. V této souvislosti soud na základě shora uvedených skutečností dospěl k závěru, že s ohledem na shora pospané okolnosti činu a především pak ve vztahu k osobám obou obžalovaných, které doposud vedly bezúhonný život a řádně plnily své pracovní povinnosti, lze ještě vystačit s ryze výchovným druhem trestu nespojeným s přímou trestní represí. V souladu s obecnými zásadami pro ukládání trestu vyjádřenými ustanovením § 39

trestního zákoníku uložil senát po zhodnocení výše uvedených skutečností obžalované Z. [redacted] trest odnětí svobody u samé spodní hranice zákonné trestní sazby ve výměře 13 měsíců, jehož výkon současně podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 2 let a obžalované D. [redacted] trest odnětí svobody ve výměře 14 měsíců podmíněně odložených na dobu 2,5 roku. K rozlišení trestu mezi obžalovanými pak senát přistoupil s ohledem na závěr o vyšší míře zavinění na straně obžalované D. [redacted] spočívající v nedostatečném výkonu dozoru v konkrétním okamžiku skoku poškozeného do vody. U obou obžalovaných soud konečně zohlednil i tu skutečnost, že svoji trestnou činnost i v rámci dalšího vedení trestního řízení po doplnění dokazování popírají a nepřipouští žádné porušení povinností. Stanovená zkušební doba je pak i s ohledem na dosavadní dobu trvání trestního řízení podle názoru soudu v případě obou obžalovaných dostatečná proto, aby obžalované způsobem svého dalšího života prokázaly, že přímého trestu odnětí svobody není třeba. Pro úplnost nutno dodat, že ve shodě s návrhem státní zástupkyně soud neshledal podmínky pro ukládání jiného druhu trestu, zejména trestu zákazu činnosti, když na straně obžalovaných se jedná v případě této trestné činnosti o ojedinělé porušení povinnosti při výkonu zaměstnání.

V rámci adhezního řízení soud nerozhodoval, neboť poškozený P. [redacted] B. [redacted], otec nezletilého, se k trestnímu řízení nepřipojil, poškozená matka nezletilého J. [redacted] B. [redacted] zastoupená zmocněncem po výslovném poučení v úvodu hlavního líčení uvedla, že nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích neuplatňuje a poškozený Oborová zdravotní pojišťovna zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví vzala svůj uplatněný nárok v plném rozsahu zpět (čl. 504 spisu). Pro úplnost nutno doplnit, že k podání zmocněnce doručenému soudu dne 19.3.2015 soud nepřihlížel, neboť v něm uvedený nárok poškozených nebyl uplatněn včas s ohledem na ustanovení § 43 odst. 3 trestního řádu, tedy nejpozději u hlavního líčení před zahájením dokazování (§ 206 odst. 2 trestního řádu).

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení u zdejšího soudu **ve čtvero vyhotoveních**. O odvolání by rozhodoval Krajský soud v Plzni. Odvolání musí být odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou mu vytýkány nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody, osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V Domažlicích dne 17. dubna 2015

**Mgr. Jan Faschingbauer, v. r.
samosoudce**

*Za správnost vyhotovení:
Dagmar Hammerlová*